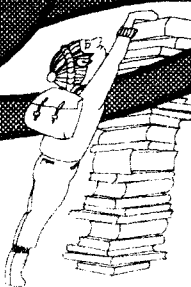

kap

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Piigráf

IV. évfolyam 9. szám

1995. június 6.

EMLÉKEZTETŐ
az IT 1995. május 2-i üléséről

Jelen volt:

Korcs	-	-
Hadosztály	Kis Máté	-
Igric	-	Danis Gáborné
Kábé	Budai Beáta	Tóth Andrásné
Szadi	-	Mogyorósi Katalin
KN	-	-
KáOsz	-	-
W	Fuchs Péter	-
JP	-	-
MP	-	-
FH	Váradi Péter	-

A diákok érdekképviselője részéről Szternák Tamás és Budai Balázs a MÉSZ-t, Váradi Péter -
egyebek mellett - a VÉSZ-t reprezentálta (eredményesen).

A tanárokat Krausz Katalin, Molnár Lajos és Sogmogyi Ágota képviselte.

Mint a fentiekből is látható, nem voltunk túl sokan, de némelyek (pl. Váradi Péter) több osztály IT-
képviselőjét is megtestesítették, így a létszám éppen elégséges volt szavazásokkor.

Az előzetes napirendi pontokon (az SZMSZ mellékletei, a Szociális Bizottság beszámolója az 1994.
évi munkáról) kívül Molnár Lajos új napirendi pontjával kezdődött az ülés.

Lajos elmondta, hogy az Iskolabírószág határozata alapján a pedagógusközösségnek és a
Koordinációs Bizottmányának ki kell dolgoznia egyeztetési mechanizmusainak rendszerét. A
Koordinációs Bizottmány ezután felkérte a diákok képviselőit, hogy szedjék írásba az általuk
kifogásolt döntési mechanizmusokat, s fogalmazzák meg a javasolataikat is. Sajnos, erre nem került
sor, válasz nem érkezett, a Koordinációs Bizottmány így az ügyet ad acta tette.

A Szociális Bizottság beszámolóját az 1994. évi munkájáról az IT egyhangúlag elfogadta. Az
SZMSZ mellékletei közül megbeszéltük és elfogadtuk az alábbi kérdéseket:

- az Alapító Okirat;
- a Kuratórium működése;
- az ügyeleti rendszer;
- a tantárgyfelelősi rendszer;
- a hiányzások és késések kérdése;
- a Szociális Bizottság működési rendje;
- az IT működési rendje.

Ezek a döntések, reméljük hamarosan az SZMSZ teljes szövegét tartalmazó aranykönyv lapjain
látnak majd napvilágot.

Az IT közfelkiáltással dicséretben részesíti Csoncsit a fénymásolás nehéz, de ragyogó terepén
végzett áldozatos munkájáért.

Budapest, 1995. május 31.

Krausz Katalin
az IT titkára

U.i. : Mindenkinek sikeres vizsgákat és kellemes nyarat kíván az IT.

Nagyon nehéz a dühöngővel. (Pardon: napközi, csak éppen egy magamfajta öregember már nehezen szokja az újításokat.) Nem lehet rendesen lefeküdni, meg a dobogó különben is nagyon hangosan dobog, ha valaki rálép. A földre meg ugye mégse. Meg a hatalmas tér, a légtömeg, ami az ember feje fölött van - a sárkányok hiába próbálják meg oldani a teret - szinte agyonnyomják az embert. Nyüglődni lehet, gebedni, agonizálni meg kártyázni. Ha azonban éppen az Élet Értelmét akarjuk meg-találni, arra abszolút alkalmatlan a hely. Egyszerűen nincs értelmes atmoszférája. Lehet, hogy csak vízér van alatta. Bizonyára úgy van. Szóval az Élet Értelmének

megfejtését nem lehet a napköziben, a folyosó foglalt, tehát komámmal meg-indulunk a klozett felé. Az más. At-moszférája van. Rágyújtani már nem lehet, de a régi szép idők hangulata, a sok okosság utóhatása, amit ott megtárgyaltunk, még a levegőben lóg - igaz, enyhe szarszaggal ve-gyítve. De azért mégis sokkal jobb. Le-ülünk, a fehér csempék misztikusan tom-pítják halkan elrebegett szavainkat. Szinte érezzük a cigarettafüstöt, a haverek körbe, a zene, a kabaré, a felszolgálólányok. Eltűnik az elméletjegyzet, a matekházi, a kontrolljegy. Előjön Morricone, Poe, Freud, a nagy Cthulhu, Chaplin, Veres Gábor a természetből. Minden nyugodt, agyunk száll, mint a madár, nem gyújtunk rá, de csokit eszünk, közben a halálról csevegünk. Aztán megjelenik RG, és - kötelessége - felszólít minket, hogy "fáradjunk át a dühöngőbe". Vagy társalgót mondott?

Mindegy. Kötelességtudón, felelősség-érzettől felbuzdulva szó nélkül kérünk elnézést, és átszublimalunk (vissza) a társalgóba. Szó benn akad, hang fennakad, a sárkányok tojnak ránk.

Ilyenkor a felpörgött agy még jár egy darabig. Hiszen óra alatt nem lehet a toaletten tartózkodni. Az ember végezze el csak a dolgát szünetben. De hiszen mi nem is dolgavégezni mentünk. Mert az más. Akkor még tehetünk kivé-teleket. De így? Mert

ugye ha éppen vizel az ember, akkor ugye nem zavarják vissza. Vizelés közben mondjuk nem túl jó filozofálni, de nem lehetetlen. Hohó! Akkor mi van? Határeset? A Koordinációs Bizottmány az IT és a HUHOGÁS közös ülésen eldönti, hogy

törvénybe ütköző-e vizelés közben be-szélgetni? És ha nem, akkor meddig szabad? A vizelés - ugye - elég könnyen behatárolható időtartamot vesz igénybe, de mondjuk szilárd salakanyag-eltávolítás esetén mit mond a Szabályzat? Mennyii ideig számít a WC-n ülés törvényes felhasználásnak, és mennyi ideig illegális helyen való tartózkodás alapos gyanújának fennforgásának? Lehet-e egyáltalán szarás közben beszélgetni? És ha már nem jön, lehet-e folytatni? Ha igen, meddig? Ha nem, hogy ellenőrzik? A felpörgött agyat a lendület nem viszi tovább, ilyenkor okos tanács kell. A megoldás, fiam, hogy bemész órára - azt hiszem. Ja. Talán megyek is. Ott legalább valamivel ritkábban ébreszti fel a tapintatos tanár az embert, mint a dühöngőben a diákok.

Fery

Zombik között

BÍRÓSÁGI HÍREK

Az iskolabíróság, *Gróger Henrikné* szülőbíró, *Miklós Anna* diákbíró, *Csürke Ibolya* tanárbíró május 3-án megtárgyalta **B. Nagy Vera**, **Kovács Katalin** és **Jaskó Edít** SzaDi osztályos tanulók ügyét.

B. Nagy Vera igazolatlan óráinak száma április 18-án elérte a 31 órát, ezért osztályfőnökei feljelentéssel fordultak a bírósághoz. A harmadik negyed végére Vera 16 igazolatlan órát szerzett, melyből 8 (leginkább 1 órás) késésekből; 8 pedig hiányzásra vonatkozó igazolás elmulasztásából származik. Ehhez jött a negyedik negyedév elején 3 igazolatlan nap (15 óra).

Kovács Katalin igazolatlan óráinak száma április 28-án elérte a 27 órát. Kovi a harmadik negyed elején 19 igazolatlan órával állt bíróság előtt. Azóta "nagy" késései megszűntek (kivéve az utolsót), a kicsik azonban nem. A 8 tolsó igazolatlan óra származása: 3 óra testkultúra; 4 óra késés.

A bíróság meghallgatta az osztályfőnökök és a tanulók szóbeli kiegészítését, majd a következő határozatot hozta:

B. Nagy Vera és Kovács Katalin a tanulmányait a következő évben nem folytathatja a Közgazdasági Politechnikumban. Másodéves tanulmányaikat a Politechnikumban befejezhetik, de kísérettségít nem tehetnek. A jelen tanévben számukra az órák látogatása kötelező, amennyiben ezt megszegnék, a kizárás automatikusan életbe lép.

Jaskó Edít 15 igazolatlan órát gyűjtött össze, amelyek reggeli késésekből, illetve négy óra testkultúra órai mulasztásból származik.

A bíróság megrovásban részesíti Edítet. A tanév végéig feketelistára kerül, így 8¹⁵ - re kell érkeznie reggelenként, 8¹⁵ és 8²⁰ közötti érkezés 1 késésnek, 8²⁰ és 8³⁰ közötti érkezés 2 késésnek, 8³⁰ utáni érkezés 1 igazolatlan órának számít. Testkultúra órára kötelező járnia.

Az iskolabíróság nevében: *Csürke Ibolya* tanárbíró

Ez is Politechikum!?

Sajnálattal vettük tudomásul, hogy a Poli diákjai között is akadnak olyanok, akik előszeretettel keresgélnek más holmijai között, és ami megtetszik nekik, azt bizony el is viszik! Régebben a B épület alagsorában is volt rá precedens, hogy néhány dolognak lába kélt, ám ami a Poli-szülinapon történt, az az eddigi eseteket is felülmúlta. Bizonyára mindenki tudja, hogy a tesziöltözőből több tízezer forint értékű műszaki cikk és készpénz tűnt el...

Ami azóta történt: azóta nem történt semmi, eltekintve attól az "apróságtól", hogy a napokban is eltűnt több ezer forint. Természetesen méltányoljuk a testkultúratanárok "igyekezetét", hogy értékmegőrzés céljából följánlották a tanárijukat, mégsem tartjuk ezt elégségesnek, hiszen nem költöztethetjük az öltözőt a tanáriba, ugyanis az öltözőben más nagyértékű ruhák és táskák is vannak. Szerintünk az egyetlen megoldás az öltözők kulcsra zárása lenne. Ezt bizonyára megértenék azok is, akik valamilyen oknál fogva nem tornáznak. Tornaházunk elég tágas ahhoz, hogy az óra idejére más helyet találjanak maguknak./

Reméljük, az iskola vezetősége nem csak akkor lép az ügy érdekében, amikor már Horn Gábor autójának a nyomát is bottal üthetjük.

Vigyázzatok értékeitekre!

Fekete Ákos és Varga Máté

Nem szeretnék a jelenség mellett elmenni szó nélkül, bár most az egyszer nem szívesen írok. Talán emlékeztek: A könyvtár ajtaján napokig állt a következő felirat:

A KÖNYVTÁR - RONGÁLÁS HELYREÁLLÍTÁSA MIATT - ZÁRVA

Aki érdeklődött, annak elmondtam: Hat polc dőlt el, rajta kb. 1200 db könyv - filozófia, vallás, irodalomtudomány, nyelvészet, zene, építészet, a művészet egy része és a drámák - került a földre, a polcok alá és egymásra. Dőlt el - mondom -, de nem magától. Nem kellett nyomozást indítanom, önként jelentkeztek az elkövetők (Jutassi Bálint és Papp Viktor). Elkövetőket írtam, mert úgy gondolom, bűn az, ami történt. No nem tételezem fel, hogy azzal a céllal jöttek be, hogy felborítsanak hat polcot. Saját bevallás szerint csak a széken billegett valamelyikük, elvesztette az egyensúlyát, stb..., mégis ketten vállalták. Mondom, nem akarok nyomozni..., s büntetni sem tudok.

Szomorúan néztem a katasztrófa utáni állapotot, próbáltam megtervezni a helyreállítást. Egy nap alatt szétválogattam, rendszereztem a könyveket, aztán egy asztalos segítségét kértem, hogy a polctörmelekekből újra polcok legyenek, majd két nap kényszerpihenő után egy nap alatt vissza is raktam a könyveket a helyükre, úgyhogy aki a csütörtöki esemény utáni hét szerda reggelén belépett a könyvtárba, mindent a helyén talált.

Volt tehát időm gondolkodni. Újra a kezembe kerültek azok a könyvek, amelyeket poros raktárakban munkatársaimmal együtt válogattunk a tanítás befejeztével, vagy éppen két óra közötti lukasórákban, napokon keresztül, amit aztán a nyári szünet alatt megvásárolt, és szintén közösen összerakott polcokra, heteken át tartó rendszerezés után tettem fel, hogy szeptemberben kultúrált körülmények között legyen mit levenni a polcról, legyen miből tanulni...

Ezek a polcok és ezek könyvek feküdtek ott egymás hegyén-hátán...

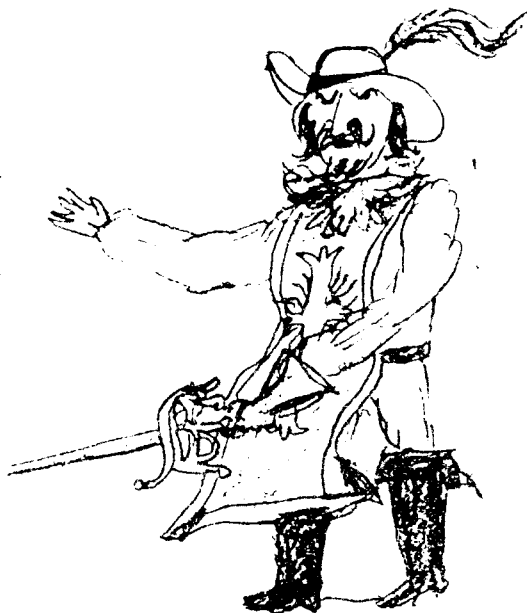
Nem vagyok dühös, akkor sem voltam. Ez egy olyan eset, ami inkább elkeseredést vált ki belőlem és érthetlenséget. Én nem ezt akartam, nem nekik csináltuk, hogyan tévedtek ide, mit keresnek itt!?

Nem akarom a könyvtárat ennél jobban szabályozni, nincs kölcsönzési idő, ruhatár, büntetés, s állandó ügyelet sincs, hiszen nem vagyunk idegenek, bízhatunk egymásban, magunkban. Lehetne ez persze igazi könyvtár, igazi szabályokkal, akkor csak azokat kellene betartani, kiírhatnám, hogy "Ne szemetelj!", meg "Csöndet kérek!", meg "Ne tépd ki a könyvek lapjait!", meg "Ne lopj!", meg "Ne köpködj!", stb. De attól félek, kihagynék valamit. Kifelejténém, hogy "Ne boríts fel hat polcot!" És akkor mi lenne?

Nem tiltottam ki őket a könyvtárból, nem jelentettem fel őket az Iskolabíróságon. Nem hiszem, hogy van jó büntetés erre az esetre, s ha nem tudok jól büntetni, akkor inkább naiv módon abban bízom, hogy a büntetés hiánya legalább nyomasztja őket, vagy abban, hogy ha mindezt leírom, lesznek, akik igazat adnak nekem, akik segítenek, hogy a könyvtár ne egy helyisége legyen az iskolának, hanem a könyvtár, ami mindig azoké volt, akik a tudásukkal akartak többek, mások lenni, nem egyébbel...

Ha egyetértesz, segíts nekem azzal, hogy igazolod, van értelme itt könyvtárat csinálni, mert használod, vagy ha úgy adódik, azzal, hogy nem jössz be. Mindkettőt előre is köszönöm!

- Tibor -

NAGY A CSÖND a Poli-Szüli-Nap körül: senki nem mond semmit, túl vagyunk rajta, minek feszegessük. Nem ez volt az a rendezvény, amit sokáig fogunk emlegetni.

Bármilyen is volt, vannak emberek, akiken nem múlt, akik megtalálták a tennivalót, és azt keményen végig is csinálták. Nekik szeretnék köszönetet mondani:

Elsősorban az osztályképviselőknek (akik megjelentek) és tartották a kapcsolatot az osztály és közöttem.

Köszönöm az órakat tartó diáktanárok önkéntes jelentkezését.

Köszönöm a Testkultúra tantárgyblokk önálló programként is helyálló küzdelmét.

Köszönöm Kocsis Péternek kifogyhatatlan ötleteit, és azok segítségét, akik a városban segítették Őt örült tervei kivitelezésében.

Köszönöm Bágyi Lacinak az emlékezetes vetélkedőt, és azoknak a segítségét, akik kérdésekkel halmozták Őt el, valamint zsűriként segítettek munkáját.

Köszönöm az osztályszínijátékosoknak a felkészülést. (Lehet folytatni!)

Köszönöm Csoncsinak, hogy Csoncsi volt.

Köszönöm az osztályfőnököknek a biztatást.

És végül köszönöm a közönség aktív részvételét.

(No lám, azért mégiscsak történhetett itt valami, ha ennyi ember dolgozott rajta!)

1995. június 2.

Tibor

A MAJOM-VETÉLKEDŐ ÖSSZESÍTETT VÉGEREDMÉNYE

	Városi	Műveltségi Sport	Terem	Átlag
JP	87.74%	97.06%	65.25%	83.35%
W	69.50%	83.82%	96.45%	74.95%
Kadorka	47.71%	100.00%		73.85%
iGRic	71.95%	76.47%	100.00%	71.48%
SzaDi	66.24%	77.94%	98.58%	70.07%
Ügyosztály	39.44%	80.88%	88.65%	64.74%
HO	73.71%	75.00%	59.57%	61.45%
KáBé	74.42%	83.82%	56.74%	58.43%
KorCs	100.00%	48.53%	70.92%	56.43%
FH	75.19%	88.24%	0.00%	54.48%
MP	35.91%	61.76%	65.25%	54.31%
KáOsz	26.39%	75.00%	78.72%	49.72%

A MAJOM-VETÉLKEDŐ egyik emléke

MAGYAR KIRÁLYI TEBOLYDA
ELKÜLÖNTŐ

KÓRHÁZI ZÁRÓJELENTÉS

Név: BÁGYI LÁSZLÓ

Anyja neve: "Mariska"

Születési idő: 1848. március 15. +- pár év

Lakcím: 1096 Budapest, Vendel u. 3.

Apolási idő: 1852. marc. 15-től 1956 okt. 23-ig

Diagnózis: BNO IX. szerint 2872.4.

BNO X. szerint F 30.2.

Krónikus drog- és alkohol abuzus által indukált szenzitív
paranoid pszichoózis különös esete

Mellékdiagnózis: Dupuytren contractura inoperabile sacralis et
femoralis, bestialismus !!!

Családi anamnesis és előzmények:

Reménytelen gyermekkori után válságos serdülés, melyet az anyai nagynéni népnemzeti érzelmek súlyosítottak. A maternális ágon gravis effektusok, melyek későbbiekben az uxor krónikus frustrációját alapozták meg. Óvodás korban intractabilis temper tantrumok sorozata, mely a beiskolázást lehetetlenné tette (egyszer és mindenkorra).

Jelen panaszok:

Kórházi osztályos felvételére Torgyán József által indított népszavazás kiírása után került sor. A nép egyhangúan, 95%-os részvétellel szavazott a beteg felvétele mellett, mivel előző napon Dunagát átvágását követően Budapest viz alá került. A beteg obszessivitása következtében cselekedeteire való belátási képessége nagy mértékben korlátozott.

Epikrizis:

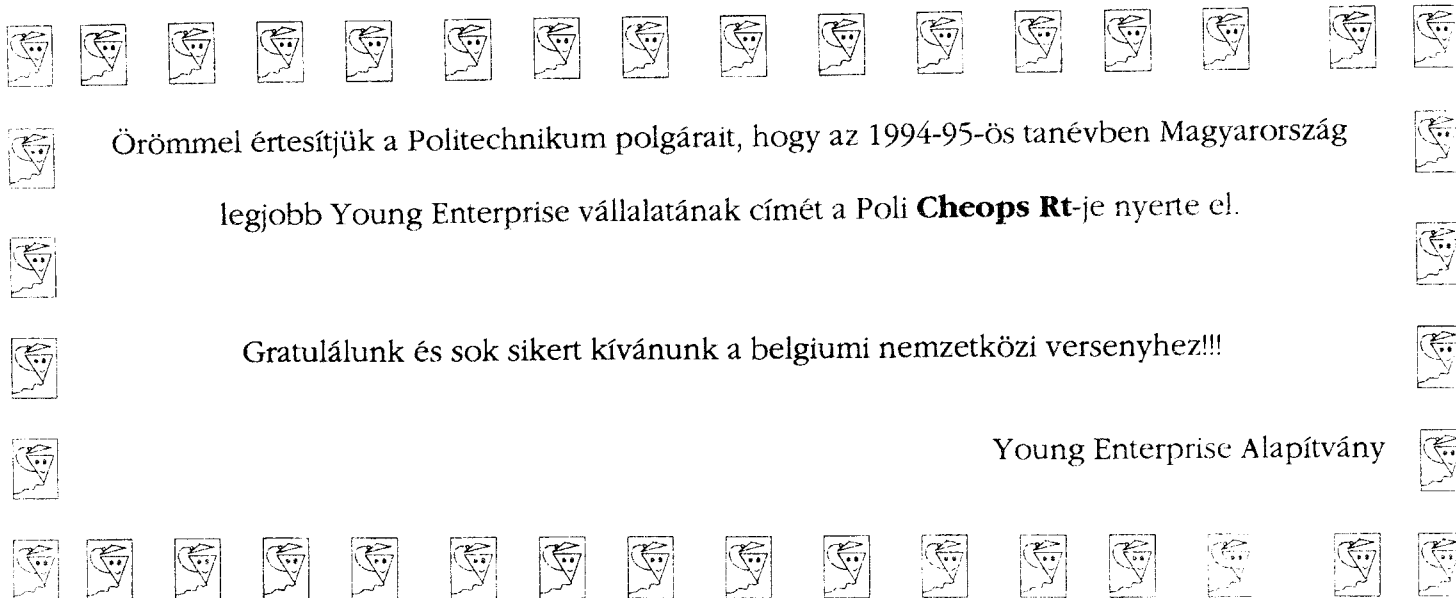
Osztályunkon történt observatio fenti diagnózisokat egyértelműen alátámasztotta. A beteg hiányzó kooperációja miatt a pszichoterápia nem végezhető, supportív kezelésbe részesült, de ennek eredménye még várat magára.

Budapest, 1895. május 35.

Prof. Reisenmüller Helmut
egyetemi tanár, az orvostudományok nagydoktora
PhD, MD, DSci,
csillagokkal ékesített zománckeresztrend tulajdonosa

Örömmel értesítjük a Politechnikum polgárait, hogy az 1994-95-ös tanévben Magyarország legjobb Young Enterprise vállalatának címét a Poli **Cheops Rt**-je nyerte el.

Gratulálunk és sok sikert kívánunk a belgiumi nemzetközi versenyhez!!!

Young Enterprise Alapítvány

Úgy mész el a tükör előtt...

Könnyű belenézni a tükörbe, és azt mondani, "szép" vagy "csúnya", könnyű elsiklani ezen a sima felületen, egyszerű elveszíteni a perspektívát. A múlt mindennapjainak világa eltűnik, elvesznek a tükrön azok az apró karcolások; mára a régi foltoknak csak egy vetülete maradt számunkra. Nem mindig látod meg a tükröződések mögé bújó szempárt, amely a "rég" vágyakkal és félelmekkel most küszködik. Valószínűleg ez itt a probléma.

Nehéz mélyebbre jutni, csak fenn korcsolyázol a felszínen, és nyolcasokat írsz saját múltad jegére. A képeken mindig ott táncolnak a múlt szellemei, s egy furcsa emlékbarátság szövődik a két világ között. Feleslegesen kattog az óra, hiába telnek a percek, ha minden eltűnik ebben az emlékkútban.

Én végül felismertem a túloldalon lévő szempárt, csak kérdés, hogy ő felismert-e engem.

Steve, 1995. 5. 23.

"Egyszer csak eltűnik minden,
hűvös szélben egy délután,
mielőtt valóban megszokhatnád,
mit várunk hát,
meddig fognak gondolni ránk,
meddig fognak gondolni ránk"

- Wei Wu Wei, Tánc -

A SPORT PONTVERSENY végeredménye

A negyedik negyedben az alábbi sporteseményeken való részvételért lehetett pontokat gyűjteni:

- tollas házibajnokság,
- kis- és "nagy pályás" labdarúgó házibajnokság - tavaszi forduló,
- kosárlabda házibajnokság,
- asztalitenisz házibajnokság,
- malom házibajnokság,
- röplabda házibajnokság,
- kosárlabda területi bajnokság,
- sztepping szakkör,
- Tornaház-avató kosár-, foci- és röplabda villámtorna
(iGRic, KáBé, HadO., KorCs., FH),
- Duna - Visegrád - maraton,
- úszás Diák - Olimpia budapesti döntő,
- túlélő verseny.

EGYÉNI VERSENY

Csak a száz pont feletti eredményével!

- LEÁNYOK -

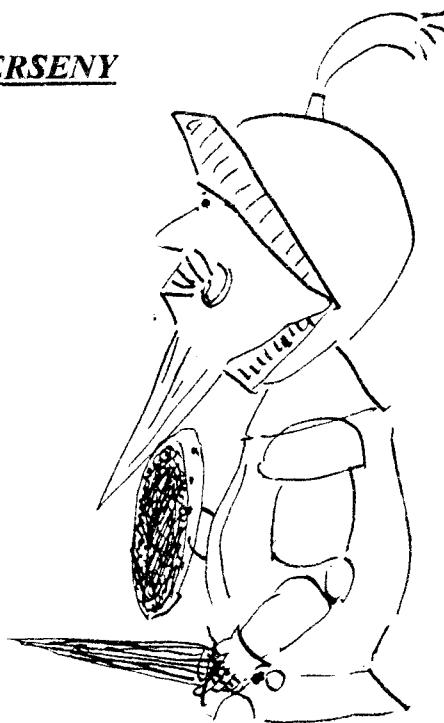
1. Láng Andrea	379 pont	Tanerő
2. Kána Zsuzsa	358	MP
3. Mihók Viktória	262,5	Tanerő
4. Daróczi Judit	259,5	Tanerő
5. Sánta Judit	224	Tanerő
6. Schindler Réka	216	MP
7. Gulyás Éva	180	Tanerő
8. Korsós Gabriella	171	SzaDi
9-10.		
Bakony Mariann	146	W
Harsányi Rita	146	JP
11. Pekarik Éva	140	KáOsz
12. Lendvai Györgyi	139	Tanerő
13. Cser Orsolya	134	JP
14. Síklósi Nóra	124,5	iGRic
15. Laczkó Ildikó	123,5	KorCs.
16. Bíró Zsuzsa	112,5	iGRic
17. Lányi Nóra	105	KáOsz

- FIÚK -

1. Sándor István	586,5 pont	KáBé
2. Zsembery Gábor	575	V. évf.
3. Basa Attila	549	Tanerő
4. Lámer Balázs	430	MP
5. Füredi Krisztián	408	MP
6. Colin Hackett	376	Tanerő
7. Bálint Dénes	272,5	iGRic
8. Molnár Lajos	236	Tanerő
9. Sallai László	228,5	KáBé
10. Récsán Gábor	218,5	W
11. Budai Balázs	216	KáBé
12. Falcz Krisztián	213,5	KN
13. Szikszai Bertalan	203,5	KáBé
14. John Conyers	190	Tanerő
15. Szabó László	186	Tanerő
16. Herczeg András	173,5	KáBé
17. Pintye István	169,5	KN
18. Fuchs Péter	165	W
19. Bágyi László	163,5	Tanerő
20. Hatás György	161,5	KáBé
21. Manuaba Wiweka	145	JP
22. Lukács Gábor	123	V. évf.
23. Zelenák Roland	113,5	FH

CSAPAT VERSENY

1. Tanarak	3704,5 pont	29 fő
2. KáBé	1945 pont	18 fő
3. MP	1580 pont	15 fő
4. V. év	1134 pont	9 fő
5. iGRic	933 pont	19 fő
6. JP	896 pont	15 fő
7. W	674 pont	8 fő
8. SzaDi	666 pont	15 fő
9. KorCs	520,5 pont	18 fő
10. HadOsz	491 pont	16 fő
11. KN	487 pont	10 fő
12. KáOsz	427 pont	11 fő
13. FH	279 pont	10 fő

LABDARÚGÓ HÁZIBAJNOKSÁG

eredménye az ôszi és tavaszi forduló után

I - II. évf.

	Gyôzelem	Gólarány	Legeredményesebb játékos	
I. Carrotland Cowboys (KáBé)	4	56: 6	Hatás György	25 gól
II. Ízeltlábúak (KorCs.)	3	29:29	Gáspár András	24 gól
III. The Team (iGRic)	2	15: 7	Szternák Tamás	11 gól
IV. Falus F.C. (Hado.)	0	4.72	Falus Tamás	1 gól
			Schittler Mátyás	"
			Cser Szabolcs	"

GÓLKIRÁLYa két forduló után: *Hatás György* (Carrotland C.) 25 góllal.**LEGJOBB JÁTÉKOS**

"

: *Szternák Tamás* (The Team) 8 szavazattal.**KOSÁRLABDA HÁZIBAJNOKSÁG**

eredménye

I - II. évf.

	Gyôzelem	Kosárarány	Legjobb dobó	
I. Dream Team (KorCs.)	2	65:26	Fekete Ákos	30 pont
II. Jordano Bruno(k) (KáBé)	1	48:45	Sándor István	30 pont
III. Para S. C. (iGRic)	0	33:75	Erki Tamás	15 pont

KOSÁRKIRÁLY: *Fekete Ákos* (Dream Team) és *Sándor István* (Jordano B.) 30 - 30 ponttal.**LEGJOBB JÁTÉKOS:** *Varga Máté* (KorCs.) 5 szavazattal.

TOLLASLABDA HÁZIBAJNOKSÁG

eredménye

I - II. évf.

	Győzelem	Játszmaarány
I. Hatás György (KÁBÉ)	4	8:1
II. Bálind Dénes (iGRic)	3	6:2
III. Budai Balázs (KÁBÉ)	2	5:4
IV. Sándor István (KÁBÉ)	1	2.6
V. Hársfai Krisztián (iGRic)	0	0:8

A további pontszámokról és helyezésekről a testnevelőktől kaphattok információt.

Ünnepélyes eredményhirdetés (díjeső és csóközön) a tanévzárón lesz.

Budapest, 1995. június 2.

Gratulálok:
Szabó László

NÉHÁNY HÁZIBAJNOKSÁG AZ ELMÚLT IDŐSZAKBÓL

*Asztalitenisz**Férfi páros:*

1. Molnár Lajos, Szabó László (Tanerők)
2. Lukács Gábor, Zsembery Gábor (V. év)
3. Hackett Colin, Kovács Tamás (Tanerők)
4. Hermann Tivadar, Matkovcsik Zsolt,
Waltner Adrián (V. év)
5. Basa Attila, Conyers John (Tanerők)
6. Daróczi Judit, Láng Andrea (Tanerők)

Egy nyert játszmák, sokszor csak a szerencsén múltott. Az első három pár mindegyike nagyon erős volt. A 4. helyezettek sérülés miatti beugrás (Tivadar) okán lettek hárman egy pár.

Női egyéni:

1. Szandrik Ágnes (MP, éljen)
2. Jakab Judit (szerkesztő)

Szimpatikus mérkőzés, szimpatikus játékosok, szimpatikus eredmény. Küzdelem folyt az asztalnál.

Vegyes páros:

1. Harsányi Rita, Solymosi Erik (JP, Tanerő)
2. Daróczi Judit, Hackett Colin (Tanerők)
3. Láng Andrea, Molnár Lajos (Tanerők)

Erik sem rossz, ám Rita igazán túl jó ebben a mezőnyben. Főlényesen, lehengerlően tudtak.

Férfi egyéni, idősebbek:

1. Szabó László (Tanerő)
2. Basa Attila (Tanerő)
3. Solymosi Erik (Tanerő)
4. Molnár Lajos (Tanerő)
5. Zsembery Gábor (V. év)
6. Hackett Colin (Tanerő)
7. Veres Gábor (Tanerő)
8. Waltner Adrián (V. év)
9. Lukács Gábor (V. év)
10. Matkovcsik Zsolt (V. év)

Szablac lendületben volt, tulajdonképpen egy pillanatig sem volt vitás, hogy ő a legjobb. Nem ismert tréfát.

Férfi egyéni, fiatalabbak:

1. Békési Zoltán (Hadosztály)
2. Bakos Gergő (Hadosztály)
3. Kovács Balázs (KorCsoport)
4. Sándor István (KÁBÉ)
5. Budai Balázs (KÁBÉ)
6. Cser Szabolcs (Hadosztály)

Ahogy Szablac a "nagyoknál", úgy Zoli a "kicsiknél". Lehet, hogy kellene játszanotok egy "álmöntöt"?

Röplabdázás

fiatalabbak

1. TB (Tö./k/etlen Barmok): Bak Bence, Hatás György, Sándor István, Szikszai Bertalan, Tóth András
2. Para SC: Bálint Dénes, Erki Tamás, Hársfai Krisztián, Kristóf Krisztián, Magyar Péter

Nagyon jó hangulatú, nagyon küzdelmes mérkőzésen az első játszma biztosan volt az iGRicé, utána a KÁBé nagyon feljött és a végén már nem volt vitás a győzelem kérdése. A lényeg: állati hajtós játék volt, élvezet volt vezetni, nézni.

Malom:

1. Balázs Karl (iGRic)
2. Kis Máté (Hadosztály)
3. Bálint Dénes (iGRic)
4. Petravich Márk (KorCsoport)
5. Sándor István (KÁBé)
6. Hatás György (KÁBé)
7. Herczeg András (KÁBé)
8. Budai Balázs (KÁBé)

idősebbek

1. Törtető Tanerök: Basa Attila, Daróczi Judit, Hackett Colin, Kovács Tamás, Láng Andrea, Szabó László
2. Real Margit: Aszódi Krisztián, Lukács Gábor, Matkovcsik Zsolt, Waltner Adrián, Zsembery Gábor
3. MP (mi volt a nevünk, ez titok, az első megfejtő egy sportszeletben részesül): Bratina Steven, Ehleiter Tamás, Füredi Krisztián, Gergely Kata, Kána Zsuzsa, Klein Anikó, Koncz Csaba, Lámer Balázs, Molnár Lajos, Szandrik Ágnes

A játékosok szavazatai alapján a legjobb játékos címért folyó versenyben:

1. Zsembery Gábor (V. év)
2. Hackett Colin (Tanerő)
3. Molnár Lajos (MP)

A Törtetők különösebb törtetés nélkül is nagyon győztek. A legjobb játékosok kiválasztásánál - érzésem szerint - a tudás mellett (helyett) a szimpátia döntött (ami persze, például egy harmadik helyezett esetében jó érzés, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy sok MP-s szavazott). Én ezt persze nem tudhatom, de egyet igen: jó volt velük játszani.

Kétszeri nekifutás után, viharos és eseménydús mérkőzések során (amelyeket túlzott hevességük okán tanári "lelkifröccs" próbált követni, nem kis nehézségek árán, látszólag csekély eredménnyel) alakult ki a végeredmény. A dicséret a bajnokság ötletéért éppúgy, mint a siker a győzelemért, egyaránt Balázs Karl-t illeti.

"AZ UTOLSÓ KIHÍVÁS" (BALLAGÓK - MARADÓK SPORTGÁLA)

Röplabdázás: 1. Tanarak 2. Ballagók 3. Maradók
 Női labdarúgás: 1. Maradók 2. Ballagók 3. Tanarak
 Kosárlabdázás: 1. Maradók 2. Ballagók 3. Tanarak
 Férfi labdarúgás: 1. Ballagók 2. Maradók 3. Tanarak

Kicsit fáradtak voltunk. Kicsit sok volt a sportból az utolsó pár hónapban. Lehet, hogy nem tudtuk rangjára emelni az eseményt. Egy azonban nem elvitatható: ilyen még soha nem volt. Sőt! Ilyen mindig lesz. Végül: nem is voltak ezek rossz meccsek. És a lényeg: összestésben eldöntetlen lett a Ballagók és a Maradók csapatainak küzdelme. A nyeretlenek megint a Tanarak. Természetesen mindezt pedagógiai jelleggel tettük. Én például kifejezetten ezért nem blokkoltam le Bolyky Danit.

Kosárlabdázás

Ezúton szeretném méltatni Csirke (Lámer Balázs, MP) elévülhetetlen érdemeit, amelyek lehetővé tették, hogy iskolánk csapata egy valódi bajnokságban, néha nem csekély tudásról számot adva, részt vegyen. Teszem ezt a Politechnikum Testkultúra Munkacsoportjának nevében, személyes, MP-s identitásom által meghatározott érzelmeimet természetesen egyáltalán nem titkolván.

LAJOS SORAI

Mit hozott ez a tanév a sport számára?

Van egy tornaházunk.

Volt - főleg tanév végén - rengeteg házi bajnokságunk.

Volt egy Majom-sport-rész-vetélkedő, a Tornaházban!

Volt egy Diákok-Tanerők összecsapás megint, idén először külön a nőknek és a férfiaknak és idén először tanári győzelmekkel, a Tornaházban!

Volt egy Tornaházavató bulink, ami olyan buli volt (nagyképűség?), amilyen még soha.

Volt egy Ballagók- Maradók fesztivál.

Volt még sokféle dolog.

Lesz még sokféle dolog jövőre is.

Valami már soha nem lesz: elmentek a negyedikesek.

Lehet elfeledni ezt a(z első) negyedik évet?

Molnár Lajos

A középkorban történt...

Én II. Szittya Magyar Őrs, régi uralkodó családból származom. Nagypám nem törvényes gyermekként született, hanem egy véletlen baleset következtében. Mikor Luxemburgi Zsigmond 1386-ban (tudják, egy évvel hatalomátvétele előtt) egy hosszabb budai városnézést ejtett meg, megesett, hogy dédnagyanyám a későbbi Mátyás templom helyén egy utcai árusítóbodéban eladói szerepben üzemelt. Persze ez abban az időben nemesi kiváltság volt a vevőmegállító jog mellett, melynek értelmében:

...megállíthatja az utca bármely emberét, és akár erőszakkal is vásárlásra kényszerítheti.

219. törvény

Gaál Dóra rajza

Tehát dédnagyanyám, ismerve az egész Törvénykönyvet (éppúgy, mint a BTK-t) megállította Luxemburgi Zsigmondot, hogy vásárlásra kényszerítse, de az ifjú Zsiga erősebb volt nála, és tavasz is volt, ezért a nőt a pult alatt a magáévá tette. Kilenc hónapra rá dédnagyanyámat más meglepetés is érte Luxemburgi Zsigmond hatalomrajutása mellett, a nagypám. Nagypám elkeseredésében, hogy nem vették fel kilencévesen a Nikápoly felé tartó keresztesseregbe, a kártya és a nők felé fordult, majd 1416-ban feleségül vette a nemesi származású Darkai Teréziát. 1420-ban megszületett apám. Apám már három évesen írt és olvasott. Kedvenc ponyvaregényei lovagokról szóltak, így már három és fél évesen tudta, hogy lovag lesz. Elkezdte tanulmányozni a társadalom felépítését és annak szabályait. Már ötévesen tudta, hogy két fiúgyermek lesz, az egyik pap, a másik lovag. Ezután tanulmányozta a biológiát és a fizikát, főleg a méregkeverést. Miután mindent megtanult, nagypám váratlanul elhalálozott. Apám átvette a birtok kezelését, s mivel nem érintette váratlanul ez a feladat, irányítását dicséret, hogy 19 évesen már a király legfőbb hűbérese, és mintegy száznál is több gróf, báró hűbérura lett. Apám elveihez ragaszkodó ember volt, ezért elvette anyámat, Striptiz von Izoldát, aki egy német nemesi család sarja volt. 1441-ben megszületett első fia, II. Szittya Magyar Őrs, azaz én. Nem telt bele három év és a kis II. Szittya Magyar Botond is megszületett, azaz öcsém. Ő, a mintagyerek megfelelt az elvárásoknak, és már hat évesen egy templomban tanult. Huszonhárom évesen már érsekké választották. Ebben az időben ez egy igen szép pálya volt, hiszen az egyház az uralkodó osztályhoz tartozott, így vitt vagyonához még rengeteget szerzett. Az egyházi rendszerben pedig az érsek igen-igen rangos személyiség, hiszen egy püspökség állt a fennhatósága alatt, ami pedig több esperességet takart. Tehát öcsém mára (1469-re) nagyon szép "karriert" ért el.

De hadd beszéljek végre magamról is egy pár szót. Én, apám legidősebb gyermeke elég szépen kezdtem életem. Ötévesen már jártam, és hatévesen már beszélni is tudtam. Megtanultam mindent a lovagok életéről és életmódjáról, és megszereztem a kötelező alapképzést is. Mondhatom, hogy én voltam tizenkétévesen a dárda, a kard és a nyíl használatának koronázatlan királya. De mindezek mellett nagyon nehéz gyerekkorom volt, hiszen nem volt nap mikor ne találkoztam volna apám öklével, vagy a nádpálcával. Mindez azért volt, mert nem bírtam elviselni a szabályokat, a kikötéseket és az alacsonyabb rendű népek kizsákmányolását. Már kiskoromban jobbágyok között mozogtam, minden szabadidőmet velük töltöttem, és segítettem nekik, hallgattam az arany szívű öregek bölcs tanulságait.

meséit, melyektől mindig meghatódtam. Nem bírtam elviselni, hogy ők azok az emberek, akiket ki lehet zsákmányolni, hisz olyan kedvesek voltak. Számtalanszor kerültem vitába apámmal, mikor ő újabb és újabb terheket rótt ki ezekre az emberekre, és felállította a földesúri bíroságot, amit ő irányított. Ezzel én mint haladó szellemű gondolkodó nem értettem egyet, ezért mit volt mit tenni, apám 1458-ban, épp mikor a bölcs és igazságos Mátyás a trónra lépett, kitagadott az örökségből, és elüldözött mint fiát a családi birtokról. Ekkor következett egy pár nyomorúságos évem, és hét év alatt kitanultam egy tucat mesterséget. Legelőször adószedőnek jelentkeztem, hisz mikor Mátyás lett a király, országát túladóztatta, hogy ezzel is új munkahelyet szerezzen a rászorulóknak, és a lazsálókát pedig munkára kényszerítse. Így lettem én is behajtó, és 3-4 fős csoportokban jártuk a városokat és vármegyéket, illetve a házakat. De nem találtam a helyemet, mivel nem bírtam a vér látványát, és egy-két ember félholtra verése után még a kezem is megfájdult, pedig kizárólag sterilen, kesztyűben dolgoztunk. Ezek után másba fogtam, de nem szakadtam el a közvetlenül a király alatti tevékenységtől, ezért elvállaltam a Középkori Budai Város és Kertépítő, illetve Városszépítő Allami Vállalat, a KBVKVAV vezérigazgatói tisztségét, és nekifogtam a munkámnak, vagyis kiadtam a mérnököknek a feladatot. A bölcs Mátyás észrevette hanyagságom, ezért lefokozott, és mentem én is dolgozni. Legfőbb tevékenységünk a korszerű vízvezetékhalózat kiépítése volt, amely több dolgot tartott szem előtt. Egyik érdek, hogy friss és tiszta ivóvízhez juthasson a polgárság, és ha ellenség támad és lezárja a legszélső bástya és a Duna közti területet, akkor is legyen víz. A friss víz viszont nélkülözhetetlen volt az egészséges életben, tehát érthető, hogy mi, munkások itt dolgoztunk a legtöbben. A többiek, ahová én is tartoztam később, a tűzbiztonságra, a falak és kapuk védelmére fektettek hangsúlyt, és ezek érdekében tevékenykedtek. Ez a munka tetszett is, de olyan kevés volt a fizetés, hogy majdnem minden héten két napot böjtölnöm kellett, ezért elszegődtem a helyi kenyérgyárba mint társtulajdonos. Itt lettem életemben először szerelmes a társam lányába, a szépséges Émőkébe. Itt sohasem éheztem, de mikor Émcsivel közeledtünk egymáshoz, ki lettem rúgva. De hamarosan kaptam egy ajánlatot a helyi könyvkiadótól, hogy emberre lenne szükségük. Az én műveltségem erre a posztra megfelelt, így lettem nyomdász. Szerencsére Mátyás értékelte ezt a mesterséget, hisz rég forgatta a fejében, hogy megalakít egy hatalmas könyvtárat, aminek Corvina lesz a neve. Talán majd jövőre. Itt kellemesen teltek a napjaim, rendesen megéltem, és finom műveltségre tettem szert. Munkámat oly megfelelően teljesítettem, hogy felkértek az erkölcsösöz szerepére, miszerint írjam meg a Nagy Erkölcsök és Szokások kisenciklopédiáját. Én, ki tudósa voltam ennek a témának, el is vállaltam, hisz a fizetségem egy fejedelmi lakosztály volt a készülődő visegrádi várban, ahol nyugdíjam letöltését terveztem. Művem befejezése után akkora sikerre és hírnévre tettem szert, hogy szabadkezelt kaptam a BTK újraírásában. Mondanom se kell, hogy ezzel sikerült személyi kultuszomat kissé letörni, hiszen a nagykönyvel kiegészítettem egy-két halálbüntetéssel és pár horrorisztikus elemmel. Ezek után feladtam a nyomdászatot, és felismertem, hogy mi áll az érdeklődés centrumában, majd megalapítottam a Kerti Party és Vásárrendező szolgálatot. Ezzel a tevékenységgel királyi gazdagságra tettem szert, ezért leendő rezidenciám tövében építtettem magamnak egy kisebb palotát, melynek hatalmas tornyát Salamon toronynak neveztem el. Az építkezés elvitte minden vagyonom, ezért nem tudtam a hatalmas rezsi fizetni. A leendő lakosztályom még mindig félkész állapotban volt, ezért áron alul eladott palotám árából albérletbe költöztem Budán. Ilyen háttérrel rendelkezem, és mégis rákényszerülök, hogy pályázatokra válaszoljak és ezekből tartsam fent magam. Most például erre a pályázatra készülök:

Adófizető polgárok, emberek!

Buda székhelyű, magyar föld legfőbb ura, tisztelt király urunk, alias Mátyás reksz pályázatot hirdet. Minek értelmében csináljatok álruhát, melyben közlekedhet úgy, hogy a nép nem ösmeri őtet lel. A pályázat leadási határideje a második országos vásár napja, azaz birkanyúzó szombat. Pályázni lehet rajzzal, fényképpel, illetve videofelvétellel.

FIGYELEM!!! Késve leadott pályamunkákat el nem fogadunk, és készítőjét felkötletjük II. Szittyia Magyar Örs BTK-jának 547. törvénye értelmében.

Mesélő: II. Szittyia Magyar Örs pályázata a postaszolgálatnak köszönhetően két percet késelt, ezért II. Szittyia Magyar Örsöt, II. Szittyia Magyar Örs BTK-ja értelmében, kötél által végezendő halálra ítélte a Magyar Királyság.

Budán történt...

Isten 1470. éve, Április 10.

... Ma reggel átléptem a magyarok országának határát. Egy kis lovaglás után találkoztam egy Endre nevű zsidó kereskedővel. Beszédünk során kiderült, hogy Endre Törökországba megy árut vásárolni. Felajánlottam neki, hogy a 95 török arany pénzemet elcserélem száz magyar forintra. Beleegyezett... Aztán elmondta, hogy az itteni király, Corvin Mátyás képe van az arany pénzekben. Azt is megtudtam tőle, hogy hol találok egy nagyobb települést, ahol pihenhetek...

Nem sokkal később találkoztam egy tetőtől talpig láncvértés fiatalemberrel, aki látván handzsáromat katonának vélt, és pocsek törökséggel felszólított, hogy adjam meg magam. Nem volt mit tennem...

Fél óra múlva megközelítettük a várost, amelyről Endre beszélt. Egy óriás kőfalat láttam, mely olyan magas volt, hogy nincs az az újasz, aki átló felette a síkság felől... A vár bejárata az ereszkedőre néző fal közepén található kétszámjű vasalt faajtó volt, és mind a két oldalán egy-egy bástya állt. A falak mögül látszott a vastag, kerek torony...

A lovak megfújt egy kürtöt háromszor, és bebocsátást nyertünk. Bent már nemcsak a tornyot láttam, ami jobb oldalt volt, hanem egy gyönyörű palotát is balról, és egy nagy szabad teret, velem szemközt pedig az istállót.

A lovak rögtön felkísért a torony oldalán lévő 10 m magas lépcsőn, az egyetlen bejáraton keresztül, aztán le egy másik lépcsőn az első emeletig, ahol három nyílás látszott a padlón, kettő lezárva, a harmadikban létra, és onnan fémcörgést hallottam. A lovak megnyitotta az egyiket a két zárt közül, és kötélen leeresztett a sötétbe. A fentről beszivárgó fényben láttam az alattam lévő ürülékalmazt és a sok-sok patkányt. Rám zárta a plafonnyílást. Kellott néhány perc, hogy hozzászokjam a sötétséghez. Volt két vékony szellőzőnyílás, amin szinte se levegő, se napfény nem jött be. Az egyik volt olyan nagy, hogy kilássak rajta, és csak akkor jöttem rá, hogy valóban milyen vastag ez a fal. A torony földszintjén 12 méteres a sugara, és a fal három méter vastag. Nemsokára kaptam ételt, de hozzá se nyúltam, így a patkányok ették meg. Egy estét töltöttem ebben a tömlőben, és percenként átkoztam a napot, amikor elindultam Törökországból. A sok csapkodás ellenére össze-vissza harapdáltak a patkányok, miután letelepedtem egy viszonylag száraz helyre. Szerencsére segítségemre jött két kígyó, megették a két sebesült patkányt, és elriasztották a másik kettőt. Azóta is nagyon szeretem a kígyókat.

Másnap reggel jött két apród, akik kiemelték pincebörtönömből, és bocsánatot kértek a kellemetlenségért. Elvittek a palotába, mert a vár ura, a báró meghívott estebédre. Megfürödtem, kaptam helyi ruhát, és a fegyvereimen kívül mindent visszakaptam.

Az étkezés előtt elmondták a helyi etikett fontosabb szabályait. Miközben magyarázták, hogy evés közben ne vakarózzak, ne piszkáljam se az orromat, se a füleimet, és ne nyúljak a szememhez, valamint hogy semmiképpen se fújjam ki az orromat, addig a lovagteremben (ahol voltunk) a többi szolga felállította a kecskelábakat, és ciprusfából készített, elefántcsont berakásos asztallapokat fektettek rájuk. Miközben a két apródom pletykált nekem, én a többi szolgát figyeltem, ahogy a ragyogó fehér, hímzett abroszokat terítik, és hozzák azt a három széket és néhány padot...

A legfurcsább az volt, amikor az ezüstkanalakat, késeket, sőtartókat és kelyheket rakták fel a fatányérok mellé, amelyekből mellesleg 1 db jutott két embernek, kivétel ez alól az asztalfőn és a tőle jobbra ülő személy. Nekik külön tányérjuk volt, és arany evőeszközökkel ettek. Nekik és az asztalfőtől balra ülő embernek jutott csak szék, a többi vendég padokon foglalt helyet.

... Vacsora közben a báró közölte, hogy aki tömlőbe vetett, megkapta méltó büntetését. Érdeklődött továbbá, hogy mi járatban vagyok itt. Erre elmondtam neki, hogy érdekelnek az idegen népek, különösen a magyarok...

Mivel beszélgetésünk nem volt jelen más, aki beszélte volna a török nyelvet, így nyíltan bevallotta, hogy ő királyellenes, és tudja, hogy ezzel nincs egyedül a nemesség körében. Tudta azt is, hogy egy esetleges támadás meggyengítené a királyt, és ez neki nagyon előnyös lenne. Elmondtam, hogy nem vagyok tisztviselő, és ezért nem tudok neki segíteni...

Balázs Károly - iGRic

JOHN GOLD: TOLDI MIKLÓS

Toldi sírját ássa este,
 nagyon gyöngye már a teste.
 Fáradt. Sírt és egész héten.
 Bence gyűn a', ott, a réten.
 Bence kérdi: "Hova méssen
 ily elszántan, ily merészen?"
 "Megyek halni. Jéz... halni,
 mint a parton az a hal, nil"
 S Bence nézé azt a partot,
 ott a horgászt, azt az arcot:
 fogott egyet!!! Nagyon örül,
 döglött hal van körös körül.
 "Toldi! Kérlek, ne halj még meg!
 Ellenség van ott a'! Né' meg!"
 S Toldi né'á. "Ajal Mohát!"
 s föléleszté döglött lovát.
 "Nem halok meg még míg le nem
 győztem vágtam ellenfelem!"
 S lón. Toldi megy, megy, megy, megy,
 megy.
 Előtte sok hegy, hegy, hegy, hegy.
 s bár öreg már, ráncos szegény,
 ő még mindig kemény legény.
 átnegy lassan, át a hegyen,
 s megyen, megyen.
 Látá egyszer, amint halad,
 a sok magyar hogyan szalad.
 Menekülnek, óbégatnak,
 feje sincs már négy-öt-hatnak.
 Am Miklós jön haló lován,
 lóva lépdél füvön, mohán,
 kövön, poron, zsúrlón, tüskén,
 jön a Toldi nagyon büszkén!
 Ágyúaszád az ő karja,
 lő vele, ha úgy akarja.
 Orra flotta, füle pisztoly,
 hallod Olasz! Most már iszkolj!

De az olasz ezt nem látja.
 Mást lát itt ő, száját tátja:
 ráncos, göthe, vén lovat lát,
 s még göthösebb vén lovasát.
 "Te lenni a híres harcos?
 Kinek pajzsa olyan ráncos,
 hogy naponta cserélni kell?
 Téged fiam herélni kell!"
 Azzal Toldit kihérélte,
 majd szép hangon kérve kérte:
 "Énekelj naaaaa. Énekelj fel!"
 Am Miklós csak vérét nyelte.:
 "Khm. Ny. Khénekeljek? Bkhiztos?
 Szent szüzamány! Jézos Kriszthos!"
 Azzal nosza, reákezdett.
 S bár az olasz igen edzett
 derék fickó, ezt már mégse
 bírta füllel. De az' ég se.
 Bátorult az egész égbolt,
 ilyen sötét bizony rég volt.
 Az olasz a fülét fogva
 mérgelődve meg morogva
 elsunnyogott messzi nagyon,
 túl trópuson, túl a fagyon.
 Miklós aztán elhalgatott.
 "Úgy tűnik, az ének hatott.
 de ezt Arany majd átkölti,
 hiszen azért nagy költő ő."
 Lóva nélkül, (a seb végett),
 amely azért fáj, szúrt, égett,
 amúgy gyalog, a két lábán,
 fájdalomtól kissé kábán
 hazaindult, de célt nem ért.
 s Toldi, (aki soha nem élt)
 ordított egy hatalmasat,
 s feje végre kettéhasadt.
 Most vége van.

Az Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny témái (1995-96)

Magyar irodalom

1. A zsoltár műfaja a régi magyar irodalomban
2. A nemzeti hagyományok értelmezése Kólcsey írói munkásságában
3. "Az éji folyó csillaga..."
A költészet önértelmezése a 20. század első felének magyar lírájában
4. Az Amerika-mitosz a Csalhatatlan vér című antológia alapján

Magyar nyelv

1. Az emberközpontság elvének érvényesülése a nyelvemvelő irodalomban
2. A legújabb magyar próza nyelve
3. A Petőfi-rádió Reggeli csúcs című műsora

Történelem

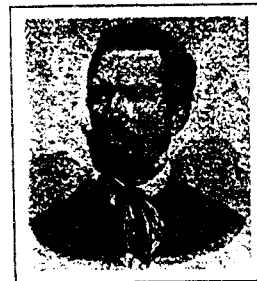
1. II. Rákóczi Ferenc eszmerendszere (a Vallomások és az Emlékiratok elemzése alapján)
2. A Millennium megünneplésének története (községben, városban, kerületben)
3. Egy magyar polgár a XX. században. Életút, jellem- és társadalomrajz

Földrajz

1. Hazánk energiagazdálkodásának alakulása 1938-tól napjainkig
2. A globális felmelegedés és következményei
3. "A négy kis tigris" - Dél-Korea, Hongkong, Szingapúr, Tajvan - dinamikus fejlődésének társadalmi-gazdasági és természeti tényezői

Lyka Károly művészettörténeti verseny

1. Milleniumi építkezések Magyarországon. Egy település 1867-1914 között, a milleniumi gondolat jegyében emelt épületek, épületegyüttesek, emlékművek elemzése.
 - Magyar művészet 1890-1919. I-II.
Szerk.: Németh Lajos, Bp. Akadémiai, 1981. (A kötet végén bő irodalomjegyzékkel)
 - A historizmus művészete Magyarországon.
Művészettörténeti tanulmányok. Szerk.: Zádor Anna, Bp. 1993.
 - Lélek és forma. Magyar művészet 1896-1914.
MNG kiállítási katalógus, Bp. 1986.
2. Művészettípusok és magatartásformák a XIX. századi magyar művészetben
 - Lyka Károly: A táblabíró világ művészete. Bp. Corvina, 1981.
 - Lyka Károly: Nemzeti romantika. Bp. Corvina, 1982.
 - Lyka Károly: Magyar művészet Münchenben. Bp. Corvina, 1982.
 - Lyka Károly: Közönség és művészet a századvégén. Bp. Corvina, 1983.
3. Viselet és lakáskultúra a reneszánszban. Egy iparművészeti tárgy vagy együttes, illetve korabeli enteriőr-ábrázolás elemzése
 - Jacob Burckhardt: A reneszánsz Itáliában. Bp. 1978.
 - Régiségek könyve. Szerk.: Voit Pál. Bp. Gondolat, 1983.
4. Donner és köre. Egy kiválasztott mű elemzése
 - Pigler Andor: Georg Raphael Donner élete és művészete. Bp. 1933.
 - Kovács Péter: Donner. Bp. Corvina, 1979.
 - Aggházy Mária: A barokk szobrászat Magyarországon I-III.
Bp. Akadémiai, 1959.

VAJDA JÁNOS EMLÉKLAP

MIKLÓS ANNA

r é s z é r e

az 1995. évben megrendezett

IX. kerületi szavalóversenyen
való eredményes részvételéért

Handwritten signature

VAJDA JÁNOS EMLÉKLAP

DUDÁS ANDREA

r é s z é r e

az 1995. évben megrendezett

IX. kerületi szavalóversenyen
való eredményes részvételéért

Handwritten signature

EGY NAPOM

Először is engedjétek meg, hogy bemutatkozzam. Samu vagyok. Úgy 1 millió évvel ezelőtt éltem, de most felkeltem halotti mivoltomból, hogy Nektek elmeséljem egy napom történetét. Ha a fogalmazásommal és a helyesírással valami baj van, az annak köszönhető, hogy 1 millió év alatt kijöttem a formámból! Haj, pedig régen úgy tudtam írni... – rátérek magamra és barátaimra. A mi koponyánk már sokkal nagyobb, mint elődeinké. Mi már kővekből eszközöket is csinálunk. Tegnap például ahogy két követ ütöttem egymáshoz, hogy egy jó kis szekercét készítsek, úgy ráütöttem az ujjamra, hogy majdnem eltört. Mi vagyunk az első olyan emberi ősök, akik még igen primitív szinten, de már beszélni is tudunk. (Persze én kivétel vagyok.)

Egy olyan helyen élünk, úgy harmincan, ami jól védhető a külső támadásoktól. Ez egy barlang. Nemcsak az állatoktól véd, hanem az esőtől is. Csak egy baja van: a szellőzés. Igen a szellőzés, mert amikor tüzet gyújtunk itt benn, és nagyobb a füstje, mint a lángja, akkor nehéz megmaradni a barlangban szénmonoxid mérgezés nélkül. Vagy, ha a tisztelt társaim nem fürdenek meg, a barlangban fertelmes szag terjeng tova és szét. Mily költői vagyok ma, ezen a szép nyári napon! A tündöklő nap sugara pirítja orcámat.

Hát nemhiába vagyok én a csapat költője. Elérkezett a pillanat, amikor megéneklek nektek egy napom történetét.

*Reggel, mikor a napnak csak első sugári látszanak,
ébred fel a kis őseMBER csapat.*

*Nem mosakszunk mi itt reggel,
Mert még nem tudjuk, azt hogy kell.
Aztán fogmosás helyett
rágnak a sok gyökéret.*

*Körülnézzünk, nincs mit enni,
hát vadászni kell most menni.*

*Na mit fogjunk? Halat, vadat,
s mi szem szájnak ingere...?*

*Na nem! Mamut lesz ma
a csapat eledele. – szólt a főnök,
s a kis csapat elballagott
míg a hajnal a sűrű köd
leple alatt ballgatott.*

*Egy idő után a főnök úgy döntött végre,
hogy mégsem mamut lesz ma ebédre.*

*Megláttunk mi egy nagy antilop csordát,
körülvettük őket, csak nehogy meghallják.*

*És mikor már készen állt mindenki a rohamra,
jelt adott a főnök, és elindultunk rohanva.
Leterítettünk egy hímre meg még vagy két nőstényt,
de a csorda többi tagja ijedten futott szét.
Szerencsés volt a mai nap – gondoltam magamban,
egy sérülttel s bő zsákmánnyal térünk a barlangba.
Jaj, a szegény sebesültnek olyan nagy a baja,
egy antilop úgy megrúgta, égnek állt a haja.
Mialatt mi távol voltunk,
mert vadászat volt a dolgunk,
az asszonyok serénykedtek,
gyűjtögettek, gyűjtögettek.
Megcsináltuk a vacsorát, ettünk pár jó falatot,
de az éjszaka sötétje takarja már a napot.
A sötétben aludni tért a horda,
remélem tetszett a verses forma.
Mindaz, mit leírtam, az egész igaz.*

*Samu von Vértesszőlös, őskori költő
(Récsán Gábor)*

Samu

Játszódik: a mai Franciaország területén, Montferrand közelében, a Combe-Capelle szikla kiugró részétől nem messze az őskőkor végén, az aurignaci kultúra idején. A fokozatosan melegedő, de még mindig hűvös időben a lomberdőben bámultak egymásra. Azok ketten, ott fenn beleolvadva sóbálvánnyá váltak a felismeréstől, hogy meglátták őket. A lent állók ugyanezt érezhették, mert mozdulatlanságba fagyba meredtek felfelé. Az erdő e piciny része, mint mindig, most is megérezte a feszültséget. úgy tűnt, a megmerevedett pillanat katasztrófába torkollik. A lenti félelmetes karja lassan megmozdult, apró, fürkésző szeméit rejtő bozontos szemöldöke összehúzódott jelezve, hogy néhány hatalmas ugrással ott teremhet, ahol az a valami felkeltette érdeklődését. A vészterhes pillanatban a síri csöndbe merült erdőben valahol távol egy apró majom elnyújtottan visított egyet. Eleinte úgy tűnt, életével fizet az apróság a csönd megszenteltségért, de visítása végén pimaszul fölvitte a hangsúlyt, és szemmel láthatólag cseppet sem zavarta a pattanásig feszült helyzet. A beavatkozás hatott, az erdőbe visszaköltözött az élet, neszezték a rovarok, a fák koronáját szellő borzolta, a lenti homloka is kisimult és főlegyenesedett.

- Nem lőhettük volna le - sóhajtott fel az egyik fenti.

Mindketten terepszínű ruhát viseltek, arcukat festékekkel és sárral kenték össze, ruhájukra lombos ágakat aggattak, még felszerelésük is mintás volt. Ez volt a szerencsájük.

- Tudom - szólt a másik, és görcsbe merevedő keze lassan elernyedett a pisztolytáskáján.

- Mondtam, hogy ne most dumálj a diktafonba! - vakkantotta, és teljes csendben, kimért lassúsággal elindultak, mintha ők is az erdő részét képezték volna. A lentiek már békésen kurkászták egymást. Igazából csupán tíz méter választotta el a két csoportot, meg több ezer év. A bokorból egy ember figyelte az ősapját.

- Bárhogy erősködsz is, nekem továbbra is az a véleményem, hogy külső beavatkozás történt. Hát úgy néz ez ki, mint a hiányzó láncszem?

Valóban, annak ellenére, hogy az aurignaci kultúra idején vagyunk, embereink még nem elég intelligensek. Néhány fős csoportokban éltek, óriási mennyiségű pattintott kovakövet hagytak hátra, meg átfúrt kagylókat. Most pedig teljes nyugalommal kurkászták egymás tarkóját és hátát. A hím ajkai résnyire nyíltak, gurgulázva-hörögve szívta-fújta a levegőt, hogy feszültségét levezesse. Aki előtte ült, valószínűleg nőstény, félig lehunyt szemmel, nyugodt arccal tűrte, hogy a másik megszabadítsa parazitáitól. Egy fényes karrier előtt álló nemzedék tagjai kurkászták egymást. Homlokuk szépen dudorodott, arcuk szőrtelen, sötét kreol színű, fogívük széttartó volt, természetük még hordozta a hideghez és az ellenséges környezethez való alkalmazkodás nyomait. Teljes magasságuk 160 cm volt, alkatuk zömök, nyakuk, mint egy bivalyé, zápfogaik még túlméretesek, pedig már régóta mindenevők. Hátukat, hasukat és végtagjaikat sűrű, bozontos sötét szőr fedte. Ruhát nem viseltek. Koponyájuk nagyon hosszú és keskeny volt, állkapcsuk még széles, akár a satu. Már tudták, hogyan kell kőeszközöket, dárdahegyeket fanyélbe illeszteni, de arra, hogy a csontkést csiszolni is lehet, nemcsak tördelni, még nem jöttek rá.

Óriási a kísértés! Ha az ember a közelükbe férkőzik, megbarátkozik velük, nagyon gyorsan eltanulnak dolgokat. De a legkisebb beavatkozás is kiszámíthatatlan következményekkel járna, hiszen ilyenkor az eseményhorizont is egy másik koordináta-rendszerbe kerül át, tehát nincs semmi, amihez az új történéseket viszonyítani lehetne. Ezért fontos, hogy az utazók a legkisebb mértékben se zavarják meg azt a világot, ahova befurakodtak. Sokáig gyakorolták a rejtőzködést, éltek állatok között, hogy bármilyen helyzetben teljes alkalmazkodással vagy megadással biztosítani tudják az aktuális rend zavartalanságát.

Majd 1909-ben, amikor Bleriot megépíti Monoplánját, akad majd rá egy Hermann Klaatsch nevű német tudós annak az embernek a csontvázára, aki most a kiugró szikla alatt áll. Hatodszori próbálkozásra végre eltalálták azt a röpke néhány évet, amit az aurignaci ember a sziklánál töltött. Véletlenül sem szabad eljjeszteni a környékről, mert ha az erdő nyeli el maradványait, mint sok társáét, sohasem fogják megtalálni.

Hát emberünk tovább folytatta a jövő építést. Ezen a borzongós, üde reggelen bár korán ébredt, egész délelőtt lustálkodott, aztán pedig társát kurkászta. Többször tíz négyzetkilométeres a vadászterülete. Csapata 6-8 fős volt, kezdetleges szavakkal, egyszerű, gyakorlatias kifejezésekkel kommunikáltak, és képesek voltak összehangolni tevékenységüket a vadászat során. Ezen a példányon látszott, hogy már képes indulatait elfojtani, érzelmeit közölni. A "vezér és háreme" rendszer megszűnt,

mindenkinek saját nőténye volt. Ezek itt lent valószínűleg egy pár, és nem tudni, hol vannak a többiek.

Azért fontos a barlang, mert az fogja a lecsepegő víz sóinak meszes üledékével megőrizni sértetlenül a csontvázat.

Később a hím elindult bogyókat gyűjteni. Menet közben eszegetett, a nőtényt elzavarta. Visszatérve egy hegyes kővel kifűrt néhány kagylót, és felfűzte őket egy hajlékony faágra. Több ilyen felfűzött kagylókötegük is volt, talán a rangsort jelölte, vagy valamilyen vallási céllal készítették őket. A hozott bogyókból engesztelésül megkínálta a nőtényt, de az nem fogadta el.

A fentiek továbbra is figyelték ténykedését, de nem mertek közelebb menni, nehogy szagukkal elriasszák őket. Különbösen is lehet, hogy a többiek azért hagyták itt őket, hogy vigyázzanak a táborhelyre.

Az ember egyre nyugtalanabb lett, többször is elment elvégezni a dolgát. Úgy látszik, valami mérgező növényt rághatott. Sötétedésre hazatértek a többiek is valami apró majmot vonszolva. Hát nem volt valami eredményes vadászat! Megnyúzták, majd tüzet gyújtottak, hogy megsüssék.

A hím az éjszaka folyamán nagyon rosszul volt, elhúzódott a többiektől. Reggelre elpusztult. Reggel egy másik csapat érkezése zavarta meg a csapatot, és sietve elhagyták ezt a helyet.

- Úgy látszik, küldetésünk befejeződött. - szólalt meg nagyot nyújtózva az egyik megfigyelő, és elindult a fák közé rejtett időugró felé. Társa szólanul követte.

Szmöre:

A FÖLD 2050-BEN

A Föld a jövőben, ha az emberek továbbra is folytatják azt az életvitelt, amit ma, akkor egy kopár, sivár vidék lesz. Az ózonpajzs hemzsegni fog a lyukaktól. Nem lesznek majd zöld növények, fák, virágok. Egy sivatagos, kihalt vidék lesz, ahol már nem terem meg semmi. Rengeteg ember éhenhal. Az UV sugárzás ellen egész testüket beborító ruhát kell majd hordaniuk. Sokan a gazdagabbak közül felköltöznek a Holdon kiépített településekre. A szegényebbek nyomorúságos viskókban tengetik életüket, vagy leköltöznek a föld alá, mert a felszíni élet lehetetlenné válik. A technika rohamosan továbbfejlődik, új és új programokat hoznak létre. Szinte mindent számítógép irányít. Az orvostudományban is gépek végzik el a műtéteket. Az emberek lesznek az eluralkodott gépek kiszolgálói, és nem fordítva. A városok néptelenek és kihaltak lesznek. Mindent szemét és mocsok borít. A tengerek nagy része kiszárad, s az óceánokban is csak kevés víz marad. Rengeteg faj örökre eltűnik. Mivel az élelem megtermelhetetlen, ezért gyárakban kapszulákat gyártanak, amelyek az emberek élelemszükségletét pótolják. Akik a föld alá költöznek, nem jönnek többé a felszínre, mert már nem tudnak alkalmazkodni a fenti szennyezettséghez, a levegő nagy szén-dioxid tartalmához. A lenti világ teljesen elzáródik a fentitől. Mindent vas és acél borít. Az emberek távolságot tartanak egymástól. Értékeik szinte alig vannak, mivel a Föld csaknem összes "kincsét" kimerítették már.

Almási Éva

Napjainkban egyre erősödik a népek egymás iránti gyűlölete. Ebből szerintem vagy sok kis helyi háború lesz, ami gyakorlatilag világháború méretűvé válik, vagy pedig rájönnek, hogy ennek nincs semmi értelme, és akkor ezt elkerülhetjük.

A technikai fejlődés kezd annyira szerteágazóvá válni, egyre kisebb részfeladatokra, rész megoldásokra bomlani, hogy lassan már a szakértő is csak egy szakterület egy bizonyos részének néhány aprólékos részletét ismerheti.

Szerintem ez a technikai széttagazottság előbb-utóbb valamilyen szintű összeomláshoz fog vezetni.

Megvan a veszélye annak is, hogy a demokráciák helyett diktatúrák, vagy ami még rosszabb, áldemokráciák alakulnak ki. Például néhány multinacionális világceg, néhány jelentősebb párt vagy világszervezet rengeteg pénzzel, jól kitalált demagógiával, az emberek ügyes manipulálásával bárhol könnyen hatalomra törhet, és ha ez a hatalom egyszer kiépült, akkor ezt nagyon nehéz lesz megdönteni. Mert ebben az esetben a politikai hatalom mellé technikai hatalom is társulna....

Füredi Krisztián

Ezt a jövőt én a lét egy magasabb és egy alacsonyabb síkján képzelem el. Ezalatt nem ufonautákat, szárnyas angyali- vagy apokaliptikus teremtményeket értek.

Egyrészt az információ-áramlás mérhetetlen megnövekedését, valamint a közlekedés gyorsítását képzelem el.

Az ember önmagát is gyorsabban lesz képes a térben áthelyezni egyik helyről a másikra.

Mindehhez természetesen - a mai piacgazdasági rendszerben gondolkozva - pénz kell. Tehát ebben a jövőképemben a mai kapitalista rendszer dominál. Így, ha vannak tehetősebbek, kell lennie szerényebb tőkével rendelkező rétegnek is.

Az "én Földem"-en a gazdag és a szegény szemben áll egymással. A hétköznapiakban a szegényebbek a mindennapi betevő falatjukért küzködnek, míg a tehetősek a világi élet élvezeteit habzsolják.

Az atomháborút és a komolyabb vegyi háborúkat szerintem sikerül megakadályozni.

De a környezetszennyezés szélsőséges időjárási feltételeket fog létrehozni. A társadalmi ranglétrán magasabban levők természetesen az emberibb, elviselhetőbb helyeket fogják kisajátítani maguknak.

Koncz Csaba

Kicsit nehezen tudom elképzelni, mi lesz a Földön 100-150 év múlva. Feltéve, hogy lesz még egyáltalán élet, és egy atomtámadás nem pusztítja el az egészet.

Abban biztos vagyok, hogy a technika nagyon fejlett lesz. Talán a gyerekeknek nem is kell majd írni megtanulniuk, csak gépelni. Abban az időben minden háztartásban lesz legalább egy számítógép, ami előtt vagy valamelyik szülő dolgozik, vagy a gyerek ül előtte, és mindenféle "szuper" játékkal tom-pítja az agyát.

Az emberek kevésbé lesznek egészségesek, mint most. Megnő a halálozási arány is. Szerintem az akkori gyerekeknek nem is lesz igazi gyerekkoruk. Ülnek majd a TV előtt, nyomkodják a távirányító gombjait, és ha a választható 20-25 csatorna közül egyik sem nyeri meg

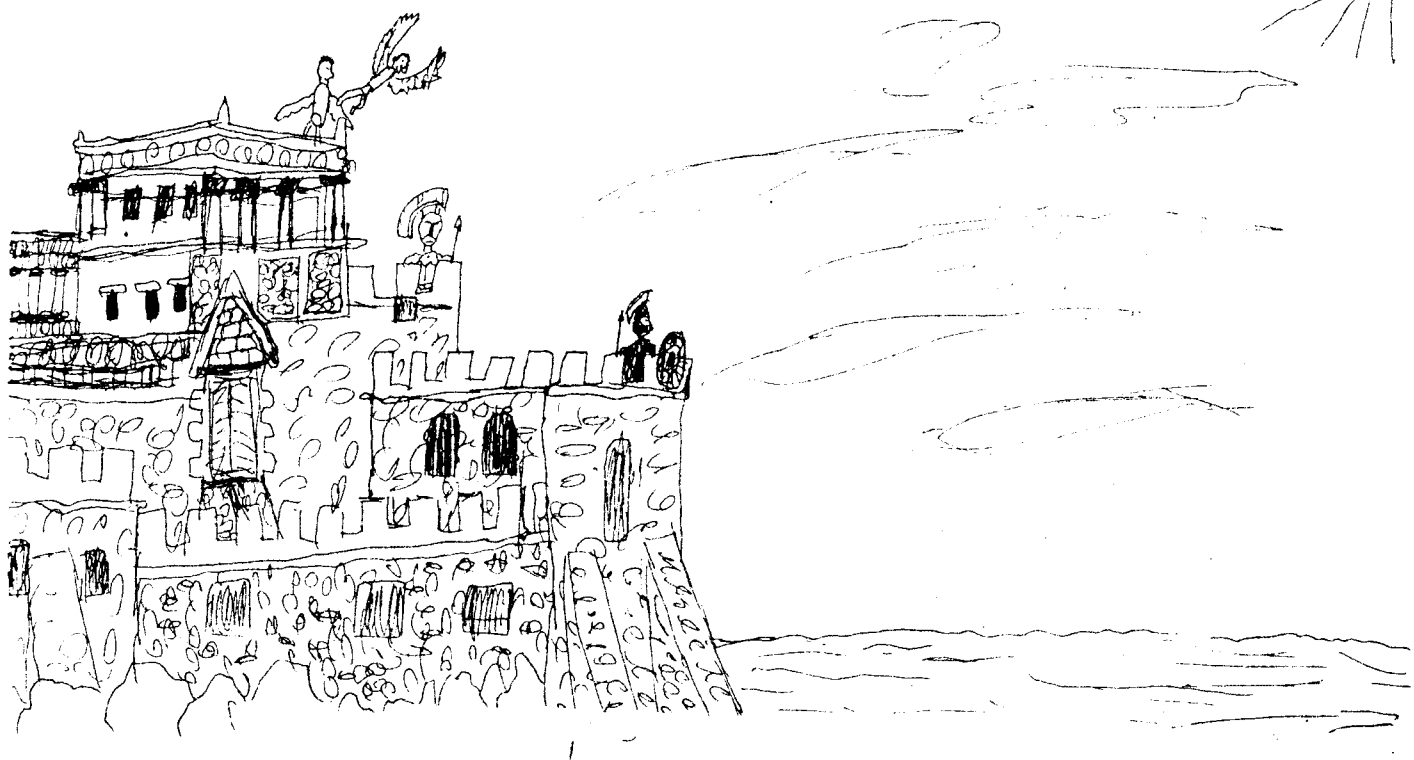
tetszésüket, beraknak a videóba egy jó kis akciófilmet, vagy játszanak egyet a számítógépükön. Az, hogy elmenjenek biciklizni vagy kirándulni, eszükbe sem jut. Esetleg a kevésbé tehetősek mennek a hétvégeken kirándulni a természetbe.

A természetet megint nehezen tudom elképzelni. De az biztos, hogy más lesz, mint manapság. Szerintem kevesebb lesz a zöld, több lesz a száraz fa, a kiégett fű, és sokkal több lesz a szemét. A földek a sok szeméttől teljesen el fognak szennyeződni. Talán a víz sem a csapból fog folyni, hanem a boltban kell megvásárolni. Vagy ha mégis a csapból folya, annyi lesz benne a mesterséges tisztítóanyag, hogy egészségtelen lesz a fogyasztása.

Nyáron az emberek már biztos, hogy nem a napon

fognak leburnulni. Azt hiszem, a szoláriumipar igen csak fel fog lendülni. Minden embernek érdeke lesz, hogy nyáron ne legyen fehér, mert ha fehéren kimegy az utcára, a nap megégeti, és rákot okoz. Tehát mindenki szoláriumba fog járni. Az is lehet, hogy nyáron a déli időszakban kijárási tilalmat rendelnek el az erős, káros napsütés miatt, vagy védőruhát és kalapot kell hordani. Azt már nem tudom, hogy járnak majd az emberek nyaralni. Mert az biztos, hogy a vízparton mindenkinek le kell vetkőzni, ha fürdeni akar. Lehet, hogy a vízpartok fedettek lesznek? Feltéve, hogy nem lesznek annyira fertőzöttek a vizek! De ez már a jövő titka.

Takáts Natália

POROS SZOBA

Aranysárga napsugarak látszanak a poros levegőben. Az ablak, az ajtó be van zárva. A nap lemenőben, csóváit felveszik az ablakkeret alakját. A fiú úgy ül az asztalnál, hogy jobb oldalára esik az ablak, s arcának, mellkasának csak az eleje ér a beszűrődő világosságba. Orra hosszú árnyékot vet arcára, ami beleolvad az egész bal oldalát beburkoló homályba. Ő kavarta fel a port. Bal szeme mögött sötétség húzza meg magát, míg jobb szemgolyójában látszik az ablak alakú fény, s ha jobban megnézzük, az egész szoba is.

Valami sufni lehet. Tele lommal. Minden csupa por. A talán évszázados érintetlenséget csak a fiú töri meg, amint mozdulatlanságával életet lop a még mozdulatlanabb helyiségbe. Gondolataival mozgásra kényszeríti a lusta valóságot. Mindent, amit elolvasunk, látunk, hallunk, érzünk vagy felidézünk, azt elképzeljük. Amit elképzelünk, az megszületik; ami világra jön, annak saját eseményhorizontja van. Minél erősebben képzeljük, annál inkább közelít a mi eseményhorizontunkhoz, s hogyha vakon, feltétel nélkül elhiszünk valamit, hát a kettő eggyé válik. Befolyásolják egymást. Ilyenkor a kívülálló annyit vesz észre, hogy megbolondultunk, és fanatikusan hajtunk egy cél felé, amit előbb-utóbb el is érünk. Mi viszont nem érzünk semmit, hiszen már hiszünk benne, számunkra az már úgy van. Az előbb-utóbb már nem igazán jut el hozzánk; azért az idő múlását érzékeljük. Ha nagyon koncentrálnak, elfeledkezünk az időről, ha még jobban, akkor megszűnik az. A beteg ember is úgy tudja, hogy egészséges. Mert amit mi nevezünk betegnek, az - a tudatalattijában - szeretne beteg lenni. Önsajnálát, babusgatáshány, elkülönülés vágya stb.. Ha így kérdezzük rá - mert így hívják a betegségeket, nem úgy, hogy nátha, gyomorfekély, migrén -, akkor heves tiltakozást váltunk ki, s az ellenkezőjét bizonygatják. Tehát a beteg ember tényleg nem úgy tudja, hogy beteg. Az agy győzelme a lélek felett. Akinek meggyógyíthatatlan, sú-lyos betegsége van, az meg az eddigi sorsát kuszálta nagyon össze. Nincs neki elég hite, hogy elhiggye a változást. Mert a világ egyetlen igazi mozgatója a változás. Idő nem létezik, csupán a világ változik folyton. Hát most lesz oka változni.

Egy terem végében gubbaszt. Egyszer csak lassan, nagyon lassan fölemeli a fejét.

A fiú mormol valamit. Nagyon odafigyelve olvas, teljesen leköti a szöveg. Néha megáll, újra átrágva egy részt, hogy jobban megértse.

Ilyenkor a duruzsoló mormogásból tagolt, érthető foszlányok szűrődnek ki. A fiútól balra, a polcon poros ócska könyvek, köztük lyuk tátong. A nap már nyugvóban van, a polc tartalmát a por miatt sötétbarna színbe vonja. A polc mint megerőszakolt szűz törődik bele megszenteltségtelenítésébe. A lyukat, bár merőlegesen esik rá, a fény sem tudja kitölteni. Fekete lyukként nyelné a kíváncsi tekinteteket. Sötét, rejtelmes, akár egy nyílás a túlvilágra, ahonnan kiszivárog ez a mindent elnyelő sugárzás.

Még mindig a fal tövében guggol, látszik rajta, már nagyon régóta ül egy helyben. Akár a könyv. Por, pókháló nincs rajta a hely jellegéből adódóan. Egy tágasabb barlangjáratban, az örök mozdulatlanságban támasztja hátát a falnak. Lassan elmosolyodik. Arca átszellemült, szemhéja még csukott, fejét magasan fölemeli. A mosoly óvatosan megnyújtja ajkait, majd azok résnyire eltávolodnak egymástól. Hófehér gyöngy fogsorát a majdnem teljes sötétségben egy mélyvörös fény melegen érinti. Fénylő, sima, finom kreol bőr, enyhe vörösös beütéssel, ami a fény miatt nem látszik. Intelligens homlok, hatalmas orr, rövid kecskeszakáll, két pici dudor a homlokon. Úgy áll fel, mintha csak pihenni kuporodott volna le. Nyújtózkodik, gyönyörű testén ez az aranybarna fény minduntalan hullámozni kényszerül, ahogy a kidolgozott izmokat végigzongorázza. Kiegyenesedve vesz egy hatalmas, mélyre szívott lélegzetet. Talán régóta az elsőt. Megint elmosolyodik, a plafont nézi, mintha keresne valamit. Az örök világosság fáklyáinak fényében. Aztán megindul, magára hagyva a szokatlan, de barátságos helyet. Megy a felszínre.

A fiú hirtelen megrezzen, mintha álmában érintették volna. A kellemes, nyugodt szobában valami rég elfeledett fészkelte be magát. Régóta olvas, apránként rásötétedik. Érdekli a könyv, de a sok ismeretlen miatt fél is tőle egy kicsit. Föláll, az ódon könyvet becsukja, odamegy a polchoz, de még mielőtt fölemelhetné a súlyos tárgyat, elérte ingerküszöbét a fokozódó energia. Lassan gyűlik, messze van még az anyaggá válástól. De gyűlik. A fiú érzi, mint kavarog körülötte. Körülöleli lábát, bebújik a nadrágszáron, simogatja bokáját; de csak azt éri el, hogy a fiút kirázza a libabőr. Végtelen paránynak, esendőnek érzi magát. A végtelen nagy érintése miatt.

Durván visszatolja könyvet, a polc felszisszen, amint újra fölszakítják sebet. Megborzong. Nem tudja, hogy ebből az erőből mennyi a sok vagy a kevés, csak a mennyiségi változást érzékeli. Láta, mint szivárog be a fal repedésein, kúszik a küszöb alatt, előbukkan a nyitott szekrényből, kifolyik az állított edényekből a cseppfolyós gázok méltóságával. Ahol egyszerre nagyobb adag érkezik, az már képes vékony porózus anyagokon áthatolni.

A fiú lépett néhányat, az örvénylő csomópont alig észrevehetően moccant irányába. Megrázta magát, talán elborzadt saját fantazmagóriájától. Most nem látja az örvényt. Nem látja, mert nem hisz benne. Az még mindig ott van, sőt, mindenhol, csak nem hisszük, hogy érzékelhető, hogy egyáltalán van. Ezt a kékes erőt a fiú saját hite keltette életre, mert neki már szüksége van rá, csak még vonakodik elfogadni. Ő is a hétszázak egyike.

Hétvégi harcos

Végre itt a hét vége
 megperdült a harcra hívó dob
 minden gyűlöleted megmutathatod most
 egyre növekvő köd agyadon
 Érzelemzabáló, képtépő parancsok
 mit kiadsz magadnak-most
 kilökheted mit beléd tömtek
 e rohadt bűzű világban
 még rohadtabb, hosszú éveken át.
 Kivonulsz péntek este az utcára
 hogy szombaton véres hajnalt
 ébressz a hosszú s kedélyes öldöklésre...
 Eddig csak szappanopera
 de váltani kell, legyen igazi színház
 Valakinek meg kell halnia
 Valakinek meg kell halnia
 Valaki meg fog rohadni előtted
 Valaki meg fog halni teérted
 Békés szavak békés életben
 tegnap lázadója, holnap bolondja
 mindez te vagy, árad belőled a
 hétvégi harcos bátorsága.
 E nap gyilkolsz, egyre kegyetlenebbül
 tied az egész sikamlós pálya
 félelmet is árasztasz
 pillanatnyilag az űr te vagy
 de ördög is lehetsz
 bár mindezek csak nevek
 Addig is törd csak a fejeket
 folyjanak ki élvezetedre szemek
 ne csak a mennyiség hanem a minőség is
 számodra fontos legyen.
 Barát, testvér, szerető, mind hozzá tartozik
 A kínzás, egyházi inkvizíció, ősi
 a színpad és a kellékes készen áll
 a nézőtéren én ülök és a Halál
 kezdődjék hát az előadás!
 Gondokkal barázdált homlokkal lép eléd
 az első hernyószerű áldozat
 csak egy lövés mi átszakítja a koponyát
 ahogy reccsen a csont egy lyukat váj
 s vékony csikban vér folyik alá
 Másodiknak fiatal leány- őt késeld meg!
 Hideg penge hatoljon bőre alá
 csigolyái közé furakodjon a kés
 s bőven ömöljön kezeidre a vér!
 Harmadik egy nyalakodó szerelmespár

éles balta loccsantsa szét fejét
 a szerelmes hím nemű egyednek
 az agyvelő csurogjon hát
 a nőtény bőrén és a csillogó acélon
 vedd magadhoz remegő testét
 majd fojtóhurok jelentse végét.
 A következő aszott-mocsos csavargó
 nem adott semmit csak elvett
 agyonverni nem "bűnös" cselekedet
 görnyedt hátán csattanjon a gumibot
 belső vérzés, belső, tompa fájdalom
 lincselés, egyszemélyes ez a javából!
 A következő egy idős hölgy
 csak egy ütés a nyakára
 s hájas, ocsmány tokája
 Nem szív levegőt az idős öreg hölgy.
 A sokadiknak körmeit tépd
 túvel ínyébe szúrj
 s horoggal végbelébe túrj
 a másiknak szemét karcold
 terjeszd a terrort élj és ölj
 Hétvégi harcos!
 Erre teremtettél, erre születél
 Valakinek rettegnie kell
 Valakinek hinni a rettegésben
 Valakinek meg kell halnia
 Valakinek meg kell halnia
 de mit teszel, óh mondd!
 Hétfő lesz, mit teszel akkor
 Gyilkosom, hétvégi harcosom?
 tetteiddel el kell számolnod
 Ki lesz a kiválasztott, a kérdező?
 Talán az öreg hölgy vagy a csavargó
 vagy az ifjú pár vagy a barátod?
 Mind megnyomorítva, holtan hever
 de egyvalaki áll s egy más,
 még kegyetlenebb hitvallás
 a szürke hétköznapi harcosa
 hatalmasabb, mint te vagy
 Ömlik hát újból a vér
 Csak koporsókat ácsolok
 végtelen sírverseket írok
 mindenkinek előre a sorsát
 s nem büntetheti senki az új világ
 kíméletlen gyilkos profétáját.

Madárnak: csirke

Dugjátok a kettőhúszba!

Mindenkinek vannak rejtett hajlamai. Egyes pszichiáterek szerint mindenkiben megvan a paranoiára való hajlam. Pár tízmillió ember úgy hal meg, hogy ki sem próbálta. Pedig óriási tartalékok vannak Magyarországon a paranoia-keltésre. Mondhatni, minden cselekvésnek célja ezen hajlam előhozatala. Engem is elkapott az események, cselekmények gépszíja. Váteszként próbálom figyelmeztetni a szimbiózisomat a leselkedő veszélyre. De nem akarok Kasszandra lenni. Hogy egy rég elfeledett szállóigét felelevenítsék: "Mindenkiben (s minden) gyanús - még a nem gyanúsak is". Nem tudom, kik vagy mik állnak a háttérben, de azt garantálom "Te sötétben bujkáló szabotőr", hogy egyszer megtalálom a villanyt, és aztán reszkess! Szürke, egyhangú dolgok, cselekmények mögé rejtjed a félelmet. Egyszerűnek és általánosnak tűnnek azok a cselekmények, melyek csak a sötét üzelmeidet támogatják. Egyszerű hétköznapi lakosnak álcázod undorító patkányaidat, és a 7-es buszon a közelemben préseled őket. Taposnak, löknek, könyökölnek, bőfognak, üveges tekintettel néznek, fokhagymaszagot árasztanak csak azért, hogy az épeket megtörjék. Naponta hatszáz

névtelen kérdést kapok, melyekre még csak nem is válaszolhatok: Nem hallod? Nem érted? Nem figyelsz? Nem mész ki? Nem mész be? Nem szereted a mész.-t? Nem fogod be a pofád? Ártatlan anyagot árasztanak, melyből ritkán idéznem kell, miközben az anyag a Halállal van tele. Anyaguk csöndben beférkőzik a tudatba romlást és pusztulást okozva az agysejtekben. A vöröstéglás rémálom csak nem akar véget érni, pedig kinn kék az ég, és zöld a fű, és oly vidám az élet. Néhány óra múlva kiderül az, amit régóta sejtettem: nem segít a szabadság, sem a kötetlenség, függetlenség. Autonóm magányomban érzem, hogy csontjaimban hordom a Halált. A furcsa kór (kor) kiöli mindazt, amiért érdemes élni - várni, hinni. Csontig hatoló jeges szélben és egy kietlen parkban furcsa alakok közelednek csöndes, magányos, sötét alakomhoz. "Friss hús" - csattogják a kisárgult fogak. "Rohadt homokosok!" - rikoltom. Ami hajolni nem akar, annak törnie kell - ez lehet a jelmondata a paranoiakeltő szövetségnek. Érzem, hogy itt mindenkinek annyi jár, meghal vagy inkább disszidál. Ne gondoljátok, hogy jó ez így. Nem lehetsz Jagger, s nem lehetsz Einstein,

sem Ady - morgom a tükörnek reggel - ez már mind-mind volt Valaki. Az eljárás helyes. A félelem és a Halál köztünk van. Nincs semmi és senki, aki megváltoztathatná a dolgokat. A liftben hányadék és húgy tejeng betöltve minden külső és belső zugot - kivilágítatlanul. Kivilágítatlanul sötét és üres aggyal fekszem. Várom a jelet, hiszen érzem, és éreznem kell, hogy történhet valami. Én még lennék Valaki, nekem kell az Élet - bár nem érdekel senkit, csak Engem. De elég lenne az is, hogy láthassam a mosolyodat, mikor megjössz, s az ajtóban állsz. "Rosszkor születél, rossz helyen". Vegyétek tudomásul: "Itt mindenkinek csak annyi jár, hogy meghal vagy inkább disszidál". Eggyel több ember ide vagy oda. Mindegy. A paranoia itt betegség lesz idővel. Én még ki tudok törni - az ablakon át biztosan -, de vigyázzatok, mert meg fogtok törni. Már csak a kettőhús hiányzik, és akkor én is végre elhallgatok. Idővel már szebb világról se fogtok álmodni, mondván, hogy az élet csak álmom - nem tehetek róla, de nekem fáj!

Bilkei Gorzó István Balázs -
KáOsz

Csepp. Csepp. Csepp-csepp. Esik az eső. Kicsikocsi-gépjármű, benne emberek. Két angyal meg én. Narancssárga a gépjármű. Quimby-hangulat is van egy kicsi, ha értik, mire gondolok. Megyünk egyenesen a mennyországba, fesztivál lesz, sok ügyes ember és középen mi. Kimegy a biztonsági öv, visszacsusszan, vagy mi. (Huszadik század...) Minden kocsinak csak féklámpája van, elöl-hátul, piros minden, fiatal szellemek gyűlnek, hogy a fesztiválon kísértsenek. Hogy keselyűvel tangózzanak. Költséges ügy ám a tangó, apróra lebontva félezer egyforintos. Sötét alakok, tompa muzik szűrődik a füstszűrőkön át. Emberek a faltóbe szegezve, hatalmas DRUM emblémák alatt sodrók gyülekeznek, matatnak ragacsos ujjakkal. Bemegyünk a koncert erdőbe, a zene suhogtatja az embereket, cigaretták pillantgatnak össze-vissza. Aztán huss, a két angyal elrepül. O-ó, tessék itt maradtam egyedül. Nem gond, ha nem találok partit, partizok a csontjaimban. Baj van, lekéstem a Quimbyt. Levágom egy kisujjamat, és teszek egy kört. Ragacscigaretta, takes one more drink, egyedül vagyok. Elitsznobok bámulnak a pofámba, már hogyne lenne cigim, tessék itt van. Tűz már nem kell, te hálátlan? Körözök tovább, egy asztalnál kvimbi ül. Nótáztatnak. Én is akarok. Nótáztatunk. Aztán valami hülyeséget beszélek, és elsodródok. Körözök. Nahát, itt vannak politechnikumos bácsik, nénik. Indulok ám a sodróversenyen! Nahát, ők is itt vannak, nagyszerű. Iván 18 éves lesz ma éjjel. Bűvös nap ez a mai. Szürreális. Mennyi sok szép ember! Itt van a társaságom, mondjuk a fele, a másik fele satöbbin van. Csak megyek tovább, a telihold majdcsak elmondja, merre menjek. Angyalok, hol vagytok?

Ar
an
ye
mb
er
olv
as
ón
ap
ló

Hundred thousand tears, megint belebotlok a kvimbikbe. Ollállá, cigarettasodró verseny. Giliszta bácsi elmondja, hogy nem gáz, ő már próbálta, nem nyert ugyan. de lassan kell, a lényeg, hogy egybemaradjon. Kimegyünk a színpadra, megkapjuk a cuccot, egy, kettő, három - start. Hogyhogy lassan kell, már ketten kész vannak! Uh - gyorsan. Here we go! Felszedem a cuccot, ingyen van, pár napra elég lesz, oh, itt a nyeremény is, az is még pár nap, meg egy csomó ajándéktárgy, én a bajnok. HOL VAGY, NAGYI? Hiperúrsebességre váltok, a csillagok vonalakká húzódnak. Boldog születésnapot, Iván! Szeretlek! Csak megyek tovább, cos the devilsnever gonna say: your wrong! Kiülök a bejárathoz, felveszem a sapkát, van nálam füstszűrős is, kirakom a hamutartóm, aztán várjuk Jézust. Persze nem jön a pizok. Azért nem haragszom rá, nincsenek elvárásaim. Igénytelen vagyok. EMse elfáradt, mennek haza. Úgy látszik, Anca is elfáradt, nem látom sehol Nagyit. Senkit se. Egyedül vagyok, mint a DRUM hamutartóm. Tulajdonképpen ketten ülünk a bejáratnál. Nem hülyeség ez a Jézus-dolog. Mondjuk lehet, hogy meg lenne lepve szegény. El is mennék vele, azt hiszem. Aztán egy idő után akárkivel elmennék. Elmennék, záróra. Ráakadok Barbaráékra, megyünk. Beleszúrom a fülembe a Quimbit. Énekelek. Egyedül - akárkinek. Busz, király utca, pizsama. Its like a bad, bad dream - its like a badbad dream...

... Ez még belefér az idei utolsó számba. Már megint a Radnóti Színházban jártam, már megint egy Valló Péter-rendezést láttam, már megint nem tudok semmi jót írni, hacsak azt nem, hogy ezt a jegyet is ajándékba kaptam, s így legalább nem bosszankodom a kidobott pénz miatt.

Az előbb rosszul mondtam: nem is csak a rendezést láttam, hanem az egész első felvonást. Gogol Háztűznézőjének az első felvonását.

Igazából végig lehetett volna ám nézni, bennem a hiba, mert Gogol groteszkjére vágytam.

Helyette valami műfajtalán, következetlen nem is tudom mit láttam, ami leginkább egy nyár esti, szabadtéri színpadi, népbútító bohózatra hasonlított, de sajnos arra sem eléggé. Még az a szerencse, hogy nem énekeltek benne.

Nem dolgozom az okok keresése, de úgy tűnt, mintha a rendezői koncepció hiányát a színészek egyénieskedő ötletrohamai pótolnák. Ráadásul nem is rosszul, mint ahogy az eredeti rendezői elképzelés sem rossz volt, csak vagy nem volt végigcsinálva, vagy egyáltalán nem volt, hiszen Valló van olyan tapasztalt - hála a Radnótinak - , hogy rutinból úgy csinál, mintha...

Nem olvastam a darabot, de mindezt láttam már a Merlin Színházban is. A két "olvasatból" az derült ki számomra, hogy ebben a műben csak a jellemek a fontosak. A Gogol által megformált szélsőséges jellemek, amelytől érdemes ezt a darabot 1995-ben is műsorra tűzni, érdemes aktualizálni, érdemes tükröt állítani (groteszk). Bár lehet, hogy vannak olyan tényezők, amiről én nem tudok, ami miatt szintén érdemes 1995-ben ezt a darabot m á s k é n t műsorra tűzni. A közönség egyes tagjainak önfeledt nyerítése mindenesetre erről próbál meggyőzni.

Nem kéne tovább bosszantanom magam, más színház után nézek

Tibor

Bocs, Tibor, a vírus megette a cikked első sorait. Legyen ez az írásod példa a "bele a közepébe!"-re.

a szerk.

UNALOMÚZÓ

Egy farmer felesége bevitt a városba eladni egy kosár tojást. Az első vevőjének eladta az összes tojás felét és még egy fél tojást. A másodiknak eladta a maradék felét és még egy fél tojást. A harmadik vevőnek megint eladta az addig megmaradt tojások felét és még egy fél tojást. Ekkor már csak három tojása maradt.

Hányat vitt a piacra?

Egy szigeten kétféle ember él: igazmondó és hazudós. Az igazmondók mindig igazat mondanak, a hazudósok mindig hazudnak. Egy alkalommal megkérdeztünk öt embert, akik ismerték egymást, hogy „Hány igazmondó van köztetek?”. A következő válaszokat kaptuk: 0 ; 1 ; 2 ; 3 ; 4 .

Hány igazmondó volt az öt ember között?

Aprajafalvát 500 lakosra tervezték, de még bőven akad itt szabad férőhely. Amikor Törpapa kettesével, hármásával, négyesével, ötösével, vagy hatosával küldi ki a törpöket a folyóhoz hidat építeni, akkor mindig ő marad egyedül a falu őrzésére. Ha még rá is szükség van a munkához, akkor éppen hetes csoportokban tudnak dolgozni.

Hány lakosa van Aprajafalvának?

Egy 8 vedres hordócska színültig van kvásszal. Két egyenlő részre akarjuk osztani, de csak egy 5 vedres és egy 3 vedres hordócska van üresen.

Hogy tudjuk elvégezni a kettéosztást a három hordócska felhasználásával?

Egy farmergazdaságban négy fekete és három tarka tehén öt nap alatt összesen annyi tejet ad, amennyit három fekete és öt tarka tehén adna négy nap alatt. Hányszor több liter tejet ad naponta a jobban tejelő tehénfajta, mint a másik?

X így szól Y-hoz: „Én most kétszer annyi idős vagyok, mint te voltál akkor, amikor én annyi idős voltam, mint te vagy most; amikor pedig te leszel annyi idős, mint amennyi én most, akkor ketten együtt 63 évesek leszünk.”

Hány évesek most?

A megfejtéseket ne küldjétek le sehová!

Aranyköpések

- bukolika = parasztköltészet
- pongyolaregény = felvilágosodás-kori műfaj
- kert-eszmély
- autodafé = a jezsuiták nyilvános kivégzése
- konstanti Nápoly / Konstantin-Nápoly

- A német jövevényszavak I. István feleségén keresztül, Gizellán jutottak el hozzánk.
- Az ott ért tragikus élmények fokozzák őt.
- A véres képek tulajdonképpen szinte valóságosak.
- A cím és a vers kapcsolata kielégítőnek mondható.
- A cím nem a mű tartalmáról szól.
- A harmadik versszakban a költő ugrott egy kicsit az időben.
- Itt már pörgőbb a hangulat.
- Szophoklész a férfi-nő kapcsolatot is fitogtatja.
- Haimon nem apjára ütött, ezért öngyilkos lesz.

- Antigoné nem tágit elképzelésétől, és eltemeti testvérét, de tette nem maradhat anonimusként (sic!).
- Az ötödik versszakban balassi már részének tekinti a lányt.
- Voltaire ezzel azt feji ki, hogy...
- Már képes volt egyedül is állni a saját lábán Candide.
- Candide-ék új szereteti formát ismernek meg.
- Eldorádó kicsattant a pozitívumoktól.
- Eldorádót másvilágnak tekinti Candide.
- Pangloss mester a véletlen folytán nem halt meg akasztás közben, mert "béna" volt a hóhér.
- Leibniz mondása: Isten csak azért teremtette a világot, hogy legyen.
- A sziget lakóinak átlagmagassága hat hüvely.
- Azt hiszem, hogy amikor Faust kielégíti magát Margittal, utána rögtön a halálra gondol.
- Vörösmarty nyelvezete ebben a versben éppoly dicséretes, mint a Csongor és Tündében.
- Vörösmarty igen jól felhasználta a sorátlépést, ami fokozni tudja a vers hangulatát.
- Vörösmarty szinte előre érezte a kiegyezést.
- Az utolsó részben számonkéri Vörösmarty(!) Istent.
- Vörösmarty versében az ember meghasonlott a hangyával, szorgalmasan dolgozott.
- Vörösmarty műve eléggé lélektani mű.
- A király kezében meghal Toldi.
- Donna Estellát Pongrácz István csak használta, a nőt nem látta benne.
- Hadisákmanykáját nagyon megszerette Cervantes Don Q... címmel kezdődő főhőse után magyar Don Q...-nak nevezett személy.

Aranyköpések

KÖZLEMÉNYEK

A POLIGRÁF illusztrációit

KÁRPÁTI GYÖRGY

10 és fél éves tanuló készítette.

* * *

Ez egy NagyÁkos-mentes

POLIGRÁF-szám. Különös.

* * *

Fery! Szmöre!

A vírus a hibás. Eltűnt. Majd a

következő számban! Rendben? Bocs!

a szerk.

* * *

Azé a gyerek, aki megműveli.

* * *

A POLIGRÁF szerkesztőségének

címe:

Északi szélesség 47 fok 28 perc,

Keleti hosszúság 19 fok 05 perc.

* * *

**LEGYEN EZ
EGY JÓ
VIZSGAIDŐSZAK!**

**LEGYEN EZ
EGY JÓ NYÁR!**

A tartalomból

IT-jegyzőkönyv.....	2
Fery reagál.....	3
Bírósági hírek.....	4
Lopnak.....	4
A könyvtárról.....	5
Majom-vetélkedő.....	6
Steve a tükör előtt.....	8
Sport.....	9
Erki Tamás a középkorban.....	4
Balázs Károly Budán.....	16
Toldi Miklós.....	17
OKTV.....	18
Récsán Gábor egy napja.....	19
Szmöre - Samu.....	20
A futuroológusok.....	22
Szmöre poros szobája.....	24
Csirke, a hétvégi harcos.....	26
B.G.I.B. a 220-ban.....	27
Aranyember.....	28
Tibor a színházban.....	29
Két vizsga között.....	30
Aranyköpések.....	31

POLIGRÁF

- A Közgazdasági Politechnikum lapja -

- Felelős és tördelő szerkesztő: **Jakab Judit** -

- Felelős kiadó: **Horn Gábor** -

- Megjelenik a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében -
(Budapest, 1096 Vendel utca 3/b)

- 370 példányban -